

RET TEN I VIBORG DOM

afsagt den 12. januar 2026

Sag BS-53777/2023-VIB

Sagsøger 1

(advokat Mads Krøger Pramming)

og

Sagsøger 2

(advokat Mads Krøger Pramming)

mod

Civilstyrelsen

(Kammeradvokaten v/advokat Aleksander Lind)

Denne afgørelse er truffet af Dommer 1, Dommer 2 og Dommer 3.

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen, der er modtaget den 30. oktober 2023, drejer sig om, hvorvidt Civilstyrelsen skal betale godtgørelse for uberettiget videregivelse af personoplysninger om Sagsøger 1 og hendes mor, Sagsøger 2, fra Sagsøger 1's sag hos Erstatningsnævnet til skadevolderen.

Sagsøger 1 og Sagsøger 2 har nedlagt følgende påstande:

Påstand 1

Civilstyrelsen skal til Sagsøger 1 betale 225.000 kr. med tillæg af procesrente fra sagens anlæg til betaling sker.

Påstand 2

Civilstyrelsen skal til Sagsøger 2 betale 112.500 kr. med tillæg af procesrente fra sagens anlæg til betaling sker.

Påstand 3

Civilstyrelsen tilpligtes at anerkende, at Civilstyrelsen har krænket Sagsøger 1's ret til respekt for privatliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, ved den 18. februar 2021 at have sendt navne og adresser på Sagsøger 1's psykologer samt navnet på Sagsøger 1's nye skole, mor og søster til Person 1.

Civilstyrelsen har heroverfor nedlagt følgende påstande:

Over for påstand 1:

Frifindelse, idet Civilstyrelsen dog anerkender at skulle betale 15.000 kr. i tort -
godtgørelse til Sagsøger 1.

Over for påstand 2:

Frifindelse.

Over for påstand 3:

Civilstyrelsen tager bekræftende til genmæle.

Der har deltaget 3 dommere i afgørelsen, jf. retsplejelovens § 12, stk. 3.

Oplysningerne i sagen

Ved Østre Landsrets dom af 9. juli 2020 blev Person 1 (herefter ”gerningsmanden” /”skadevolder”) idømt 2 års fængsel for blandt andet flere for -
hold af blufærdighedskrænkelser og seksuelle overgreb mod den dengang 13-årige -
Sagsøger 1 i medfør af straffelovens § 232, 2. pkt., og § 222, stk. 1 og 2.
Gerningsmanden blev desuden efter straffelovens § 123 dømt for at have fremsat
trusler mod Sagsøger 1.

Ved Østre Landsrets dom blev gerningsmanden dømt til at betale 80.000 kr. i
tortgodtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1, til Sagsøger 1.

Sagsøger 1 blev herefter den 29. juli 2020 tilkendt godtgø -
relse ved Erstatningsnævnet med efterfølgende udbetaling fra Civilstyrelsen.

Ved ansøgning af 2. november 2020 anmodede Sagsøger 1 via sin advokat om blandt andet godtgørelse for svie og smerte hos Erstatningsnævnet. Anmodningen var vedlagt en række bilag, herunder kommunale akter. Den 29. januar 2021 tilkendte Erstatningsnævnet godtgørelse for svie og smerte på 80.000 kr., hvorefter Civilstyrelsen udbetalte godtgørelsen.

I forbindelse med regreskravet for den udbetalte godtgørelse for svie og smerte udleverede Civilstyrelsen anonymiseret kopi af afgørelsen fra Erstatningsnævnet af 29. januar 2021 med oplysning om dato for afgørelsen, navnet på sagsbehandleren og nævnsmedlemmet i Erstatningsnævnet og oplysning om, at Sagsøger 1 havde fået udbetalt 80.000 kr. i godtgørelse for svie og smerte.

Den 12. februar 2021 anmodede skadevolderens advokat om indsigt i grundlaget for kravet for godtgørelse for svie og smerte. Den 18. februar 2021 udleverede Civilstyrelsen sagsakter til skadevolderens advokat omfattende rets- og dombøger samt følgende delvist ekstraherede dokumenter:

- Opstartsskema af 23. januar 2017 fra Børnehus Sjælland
- Afsluttende notat af 23. maj 2019 fra Børnehus Sjælland
- Brev af 22. maj 2019 fra psykolog
- Mail af 28. maj 2019 fra Kommune 1
- Mail af 7. august 2019 fra psykolog
- Mail af 28. oktober 2019 fra Kommune 1
- Mail af 31. oktober 2019 fra Kommune 1
- Kontrakt af 10. marts 2020 fra psykolog
- Udtalelse af 1. oktober 2020 fra psykolog
- Kontrakt af 22. november 2019 fra psykolog
- Børnefaglig undersøgelse af 30. juli 2019
- Fraværsoversigter fra skadelidtes skole
- Oversigt over samtaler af 12. oktober 2020
- Retspatologisk afdelings personundersøgelse af Sagsøger 1

Den 18. februar 2021 fremsendte Civilstyrelsen ligeledes underretning til Sagsøger 2 om videregivelsen af sagsakterne til gerningsmandens advokat.

Den 19. februar 2021 fik Sagsøger 2 efter anmodning aktindsigt i regressagen og de sagsakter, der var blevet tilsendt gerningsmanden. Den 20. februar 2021 anmeldte Sagsøger 2 Civilstyrelsen til Datatilsynet.

Datatilsynet udtalte ved afgørelse af 7. januar 2022 alvorlig kritik af Civilstyrelsens videregivelse af visse oplysninger til gerningsmanden, idet Datatilsynet

fandt, at oplysningerne ikke var nødvendige at videregive og derved ikke skete inden for rammerne af databeskyttelsesforordningen. Det var Datatilsynets vurdering, at navne og adresser på Sagsøger 1's psykologer, navnet på Sagsøger 1's nye skole, fornavne på Sagsøger 2 og Sagsøger 1's søster, oplysninger om Sagsøger 2 og hendes ægtefælles stillinger og oplysninger om, at Sagsøger 2 var sygemeldt, alle var oplysninger, som ikke burde være blevet udleveret. -

Vedrørende begrundelsen for Datatilsynets afgørelse fremgår bl.a. følgende:

”...

Datatilsynet lægger til grund, at Civilstyrelsen havde behov for at videregive oplysninger om skadelidte til skadevolder med henblik på at vurdere, om der skulle rejses et regreskrav mod skadevolder. -

Civilstyrelsen har imidlertid – i forbindelse med behandlingen af klagesagen hos Datatilsynet – vurderet, at flere af de oplysninger som blev videregivet, reelt ikke var nødvendige for, at skadevolder kunne forholde til erstatningskravet, herunder visse oplysninger om skadelidtes familie samt oplysninger om skadelidtes nye skole. -

Datatilsynet enig i, at disse oplysninger ikke var nødvendige at videregive for, at skadevolder kunne forholde sig til regreskravet. -

Datatilsynet bemærker i den forbindelse, at det i den foreliggende sag – hvor der både er tale om følsomme oplysninger, og hvor skadevolder havde et polititilhold mod skadelidte og hendes familie – er særligt vigtigt at være opmærksom på, at der kun bliver videregivet oplysninger om skadelidte til skadevolder, som er nødvendige for behandlingen af regressagen. -

På den baggrund finder Datatilsynet anledning til at udtale **alvorlig kritik** af, at Civilstyrelsen videregav oplysninger til skadevolder, som ikke var nødvendige at videregive, og at videregivelsen derved ikke skete inden for rammerne af databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 2, og artikel 6, stk. 1. -

[...]

For så vidt angår de øvrige oplysninger, som Civilstyrelsen videregav til skadevolder, finder Datatilsynet ikke tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte styrelsens vurdering af, at oplysningerne var nødvendige at videregive, for at skadevolder kunne forholde sig til regreskravet,.

Datatilsynet har i den forbindelse lagt vægt på, at Civilstyrelsen har oplyst, at styrelsen skal kunne godtgøre over for skadevolder, at der er et erstatningsretligt krav mod denne,

og at der er årsagssammenhæng mellem den strafbare handling og den erstatning, der er udbetalt, herunder størrelsen af erstatningen, hvormed videregivelsen af oplysningerne var nødvendigt for, at Civilstyrelsen kunne vurdere om et retskrav kunne fastlægges, gø-res gældende eller forsvares, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 2, litra f.

Datatilsynet har endvidere lagt vægt på, at Civilstyrelsen ved cirkulæreskrivelse af 21. december 2020 på statens vegne er pålagt at træffe afgørelse om regres mod skadevolder, herunder så skadelidte ikke selv skal have kontakt med skadevolder for at forfølge kravet mod denne, hvorfor behandlingen af oplysningerne var nødvendig af hensyn til udførelsen af denne opgave, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e.

...”

Civilstyrelsen har anerkendt, at videregivelsen af oplysningerne, som Datatilsynet udtalte alvorlig kritik af, udgjorde en culpøs retsstridig handling, som har været egnet til at krænke Sagsøger 1's selv- og æresfølelse, og at der derfor er grundlag for udmåling af godtgørelse for tort efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1, som dog ikke overstiger 15.000 kr.

Civilstyrelsen har ligeledes anerkendt, at den konkrete udlevering til skadevolderens advokat den 18. februar 2021 udgjorde en krænkelse af Sagsøger 1's ret til respekt for privatliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 8, men har gjort gældende, at Sagsøger 1 opnåede oprejsning herfor ved udmåling af tortgodtgørelse på 15.000 kr.

Denne sag drejer sig herefter om, hvorvidt der i forhold til Sagsøger 1 er grundlag for at udmåle en større godtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1, og/eller EMRK artikel 3 og/eller artikel 8, og om der er grundlag for at tilkende erstatning for ikke-økonomisk skade efter GDPR artikel 82.

Sagen drejer sig endvidere om, hvorvidt der i forhold til Sagsøger 2 er grundlag for at tilkende godtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1, og/eller EMRK artikel 8, og om der er grundlag for at tilkende erstatning for ikke-økonomisk skade efter GDPR artikel 82

Forklaringer

Sagsøger 2 har forklaret, at hun er Sagsøger 1's mor. Hun blev bekendt med Civilstyrelsens videregivelse af personoplysningerne til gerningsmanden, da hun modtog Civilstyrelsens brev af 18. februar 2021. Hun ringede straks til Civilstyrelsen, fordi det fremgik af brevet, at i det omfang skadevolderens interesse i at få kendskab til oplysningerne burde vige for afgørende hensyn, ville oplysningerne blive

hemmeligholdt. Hun var meget chokeret, fordi alle sagsakterne, foruden rets-og dombøger, var så personlige. Det videregivne omfattede oplysninger, som var givet i et fortroligt rum. Hun oplyste om gerningsmandens polititilhold mod familien under telefonsamtalen med Civilstyrelsen. Polititilholdet var blevet givet allerede i december 2020. Sagsøger 1 fik også udleveret en overfaldsalarm, fordi gerningsmanden blev løsladt i forbindelse med ankesagen.

Hun fik tilsendt akterne fra Civilstyrelsen dagen efter, og hun blev fuldstændig forfærdet over indholdet af oplysningerne. Det var følsomme oplysninger om familien med udførlig beskrivelse af familiens og Sagsøger 1's psykiske forhold, samt andre meget personlige forhold. De oplysninger, som var blevet videregivet om hende selv, omfattede hendes navn, stilling, at hun ugentligt gik til psykolog, og hvordan hun hjalp Sagsøger 1. Det fremgik også, at hun var kriseramt, og med detaljeret beskrivelse af, hvordan hun støttede Sagsøger 1. De oplysninger, som var blevet udleveret, var dybt fortrolige.

Overfaldsalarmen blev udleveret til Sagsøger 1, fordi de var bange for gerningsmanden. Sagsøger 1 har båret overfaldsalarm igennem hele forløbet, og gør det fortsat. Sagsøger 1 fortalte den 14. januar 2019 på skolen, at hun havde været udsat for voldtægt. Sagsøger 1 fortalte, at gerningsmanden havde truet med at slå Sagsøger 1 og familien ihjel. Han havde også truet med at slå Sagsøger 2 ihjel. Gerningsmanden er tidligere Stilling 1, og hun er meget bange for, hvad han kan finde på, og om han vil få nogen til at gøre det, som han havde truet med. Derfor omfatter polititilholdet hele familien.

Sagsøger 1 er traumatiseret som følge af overgrebene, som var foregået på skolen, i skoven og områderne i byen. Hele området er traumebelagt for Sagsøger 1, og det var ubehageligt for hende at færdes i området. Sagsøger 1 valgte derfor, at hun ville gå i skole i By 1. Det handlede om at finde et helt nyt sted, som gerningsmanden ikke kendte til. De havde nøje udvalgt, hvilken skole Sagsøger 1 skulle gå på, fordi det skulle være sikkert. Det var en katastrofe, at gerningsmanden havde fået oplysninger om Sagsøger 1's nye skole. Sagsøger 1 ville gerne gå på gymnasiet i By 1, men det ønsker hun ikke længere, fordi gerningsmanden kender til hendes skolegang i By 1. Udleveringen af oplysningerne til gerningsmanden har haft store konsekvenser for Sagsøger 1.

Vidne har forklaret, at han er Sagsøger 1's far. Sagsøger 1 fik en overfaldsalarm, og gerningsmanden fik et polititilhold efter ankesagen. Sagsøger 2 ringede til Civilstyrelsen samme dag, som hun fik besked om, at Civilstyrelsen havde videregivet sagsakter til gerningsmanden. Sagsøger 2 oplyste Civilstyrelsen om, at der var et polititilhold. Han overhørte telefonsamtalen, fordi han var i stuen, da hun ringede til Civilstyrelsen. Han blev bange, da han fandt ud af, hvilke

oplysninger der var videregivet til gerningsmanden. Han vidste ikke, hvordan de skulle beskytte Sagsøger 1. Det var som om, at alt blev revet op igen. Familien har været bange for, hvad gerningsmanden kunne finde på. Han følte sig enormt magtesløs, da de fik oplyst, at gerningsmanden havde fået udleveret oplysninger om adresse, opholdssteder, arbejdsplads mv. Sagsøger 1 har fortalt dem, at gerningsmanden havde truet hende med, at det ville gå ud over familien, hvis hun fortalte, hvad der var foregået. Gerningsmanden havde sagt til Sagsøger 1, at hvis han ikke selv kunne gøre det, så havde han Udeladtkammerater, som kunne gøre det. Gerningsmanden blev også dømt for trusler mod familien.

Han ville passe på sin familie, men det var svært, når gerningsmanden var bekendt med, hvor Sagsøger 1 gik til psykolog, hvad de havde talt om, og hvor hun færdes og gik i skole. Sagsøger 1 have valgt at tage til By 1 for at starte et nyt sted, hvor hun ikke forestillede sig, at der ville opstå nye problemer. De valgte ikke en skole i By 2, som ellers ville have været mere oplagt og tættere på. Sagsøger 1 valgte By 1 for ikke at risikere at komme til at møde gerningsmanden. Det var planen, at Sagsøger 1 skulle fortsætte på gymnasiet i By 1, men det fravalgte hun, fordi hun ikke turde efter videregivelsen af oplysningerne. Hun valgte derfor at begynde på gymnasiet i By 3.

Videregivelsen af oplysningerne fra Sagsøger 1's fortrolig samtaler med psykologen medførte, at Sagsøger 1 ikke ville tale med en psykolog. Sagsøger 1 følte, at hun ikke kunne tale med nogen. Hun har efterfølgende haft samtaler med en psykolog, men det har været enormt svært for Sagsøger 1, fordi hun forestiller sig, at det kan ske igen.

Parternes synspunkter

Sagsøger 1 og Sagsøger 2

har til støtte for på -

standene i deres påstandsdokument anført:

”...

ANBRINGENDER

Det gøres overordnet gældende, at Civilstyrelsen har krænket Sagsøger 1's ret til privatliv efter Den Europæiske Menneskerettigheds konventions (herefter ”EMRK”) artikel 8, og at Sagsøger 1 der for er berettiget til godtgørelse efter EMRK artikel 13, sammenholdt med artikel 41 i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskeret tighedsdomstols (herefter ”EMD”) praksis. -

Herudover gøres det gældende, at Civilstyrelsen har handlet i strid med databeskyttelsesforordningen og dansk ret, og at Sagsøger 1 og Sagsøger 2 derfor er berettiget til godtgørelse efter

databeskyttelsesforordningens artikel 82 og erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1.

1. Videregivelse af følsomme oplysninger i strid med EMRK artikel 8

Det gøres overordnet gældende, at Civilstyrelsens videregivelse af Sagsøger 1's særligt følsomme og intime oplysninger til hendes gerningsmand udgør en krænkelse af hendes ret til privatliv efter EMRK artikel 8, navnlig i lyset af polititilholdet.

Udlevering af oplysninger, herunder særligt helbredsoplysninger, fra en myndighed til en tredjepart udgør efter helt fast praksis et indgreb i EMRK artikel 8, jf. f.eks. *Leander mod Sverige* (sagsnr. 9248/81) fra 1987, præmis 48.

For at der ikke er tale om en krænkelse af artikel 8, skal indgrebet skal have lovhjemmel, siges at forfølge et legitimt formål og være nødvendigt i et demokratisk samfund efter bestemmelsens stk. 2. Videregivelse af helbredsoplysninger til brug for behandlingen af en retssag skal således i første række ske under overholdelse af national ret, og hvis national ret ikke er overholdt, vil der blive statueret krænkelse allerede af den grund, jf. bl.a. *Panteleyenko mod Ukraine* (sagsnr. 11901/02), præmis 56-62. Da der ikke var lovhjemmel til at videregive de følsomme oplysninger efter databeskyttelses-forordningen, gøres det gældende, at indgrebet i Sagsøger 1's ret til privatliv, ikke kan retfærdiggøres efter EMRK artikel 8, stk. 2.

Selv hvis retten skulle nå frem til, at indgrebet havde lovhjemmel, gøres det i anden række gældende, at indgrebet ikke er nødvendigt i et demokratisk samfund, idet Civilstyrelsen ved sin afgørelse om videregivelse af oplysningerne til gerningsmanden ikke foretog en korrekt afvejning af Sagsøger 1's ret til ikke at få delt dybt fortrolige oplysninger med sin gerningsmand over for statens interesse i at inddrive den udbetalte erstatning hos gerningsmanden i regressagen.

1.1 Det retlige grundlag for den menneskeretlige proportionalitets vurdering

Efter EMRK artikel 8 anses beskyttelsen af personlige oplysninger, herunder ikke mindst helbredsoplysninger, for at være af helt grundlæggende betydning for individets ret til privatliv efter EMRK artikel 8. EMD udtalte således for første gang i *Z mod Finland* (sagsnr. 22009/93) fra 1997, at helbredsoplysninger nyder en særlig stærk beskyttelse, da

der ellers er risiko for en afskrækkende effekt mod at afgive sådanne oplysninger og søge hjælp, jf. præmis 95:

In this connection, the Court will take into account that the protection of personal data, not least medical data, is of fundamental importance to a person's enjoyment of his or her right to respect for private and family life as guaranteed by Article 8 of the Convention. Respecting the confidentiality of health data is a vital principle in the legal systems of all the Contracting Parties to the Convention. It is crucial not only to respect the sense of privacy of a patient but also to preserve his or her confidence in the medical profession and in the health services in general. Without such protection, those in need of medical assistance may be deterred from revealing such information of a personal and intimate nature as may be necessary in order to receive appropriate treatment and, even, from seeking such assistance.

[Understregning tilføjet]

Sagen drejede sig om videregivelse af journaloplysninger om en HIV-smittet kvinde til brug for straffesagen mod kvindens ægtefælle, der var tiltalt for voldtægter, forsøg på manddrab og smitte af flere ofre med sygdommen. Domstolen udtalte i den forbindelse, at spørgsmålet om videregivelse af de følsomme oplysninger påkaldte indgående domstolsprøvelse ("the most careful scrutiny"), og at det afgørende måtte være, om hensynene til straaorfølgnen var af endnu større betydning ("shown to be of even greater importance"), jf. præmis 96 og 97:

In view of the highly intimate and sensitive nature of information concerning a person's HIV status, any State measures compelling communication or disclosure of such information without the consent of the patient call for the most careful scrutiny on the part of the Court, as do the safeguards designed to secure an effective protection.

At the same time, the Court accepts that the interests of a patient and the community as a whole in protecting the confidentiality of medical data may be outweighed by the interest in investigation and prosecution of crime and in the publicity of court proceedings, where such interests are shown to be of even greater importance.

[Understregninger tilføjet]

Domstolen konkluderede i sagen, at artikel 8 ikke var krænket, idet oplysningerne var af afgørende betydning for straffesagen og de forurettede i sagen.

Sagen adskiller sig afgørende fra nærværende sag på en række punkter, herunder navnlig ved at helbredsoplysningerne var af afgørende betydning i en *straffesag* med flere forurettede; at klager ikke selv var offer i sagen; og at klager ikke ønskede at afgive forklaring mod sin ægtefælle.

EMD har også i *civile sager* fundet, at det kan udgøre en krænkelse, når nationale domstole tillader fremlæggelse af helbredsoplysninger, hvis sådanne oplysninger ikke af afgørende betydning for rettens afgørelse af tvisten.

I *L.L. mod Frankrig* (sagsnr. 7508/02) fandt Domstolen det således i strid med artikel 8, at retten i en skilsmisssag tillod fremlæggelse af journaler m.v. om klager, som skulle dokumentere et påstået alkoholmisbrug. Domstolen udtalte indledningsvist, at intime oplysninger må forventes at se dagens lys i civile sager om skilsmisse, idet sådanne sager i sin natur er intime, og løsningen af sådanne tvister forudsætter, at der gribes ind i privatlivet og foretages en afvejning af modstridende interesser. I forlængelse heraf udtalte EMD imidlertid, at selv en sådan uundgåelig indgriben skal begrænses til det, der er strengt nødvendigt ("strictly necessary") efter sagens karakter og omstændigheder, jf. pr. 45:

The Court notes at the outset that the present case concerns civil proceedings in the area of divorce, which by definition are proceedings during which information on the intimacy of private and family life may be revealed and where it is in fact part of a court's duty to interfere in the couple's private sphere in order to weigh up the conflicting interests and settle the dispute before it. However, in the Court's view, any unavoidable interference in this connection should be limited as far as possible to that which is rendered strictly necessary by the specific features of the proceedings and by the facts of the case.

[Understregninger tilføjet]

Domstolen konkluderede, at der var sket en krænkelse af artikel 8 i sagen, idet de konkrete dokumenter ikke i sig selv var afgørende for udfaldet, og de nationale domstole derfor kunne være nået samme resultat uden at inddrage de følsomme oplysninger:

In the particular circumstances of the case, the Court does not find compelling the Government's argument that the breach of the applicant's right to respect for his private life was justified. Whilst the impugned measure may appear justified at first sight, it does not stand up to closer scrutiny. As the Government themselves have acknowledged, the production of the disputed document was not decisive in the granting of the divorce on grounds of fault by the applicant alone and was in fact only one of the items of evidence on which the domestic courts based their findings [...] In reality, it was only on an alternative and secondary basis that the domestic courts used the disputed medical document in justifying their decisions, and it thus appears that they could have declared it inadmissible and still reached the same conclusion. In other words, the impugned interference with the applicant's right to respect for his private life, in view of the fundamental importance of the protection of personal data, was not proportionate to the aim pursued and was

therefore not “necessary in a democratic society for the protection of the rights and freedoms of others.

[...]

Accordingly, in the light of the foregoing, there has been a violation of Article 8 § 2 of the Convention.

[Understregninger tilføjet]

Udgangspunktet er herefter også, at videregivelsen af oplysningerne i nærværende sag skal vurderes ”strengt nødvendige” for udfaldet af regressagen og kunne tåle en intensiv domstolsprøvelse, hvor hensynet til Civilstyrelsens mulighed for at løfte bevisbyrden i regressagen samlet skal veje tungere end Sagsøger 1's ret til ikke at få delt intime og følsomme oplysninger for ikke at være i strid med EMRK artikel 8. -

1.2 Vurderingen er skærpet i sager om børn, der har været udsat for seksuelle overgreb

Udgangspunktet om domstolsprøvelsens intensitet og den strenge nødvendighed af de intime oplysninger for regressagen må efter EMD's praksis anses for særligt skærpet i en sag som denne, hvor der er tale om et barn, som har været oer for voldsomme seksuelle forbrydelser. -

EMD har generelt udtalt, at barnets ret til værdighed og psykologisk integritet skal veje særligt tungt i sager, hvor børn er blevet udsat for seksuelle overgreb, jf. fx *G.U. mod Tyrkiet* (sagsnr. 16143/10), præmis 73: -

The Court also wishes to emphasise that the obligations incumbent on the State under Articles 3 and 8 of the Convention require that, in cases such as this, the best interests of the child be respected. The right to human dignity and psychological integrity requires particular attention when the victim of violence is a child. -

[Understregninger tilføjet og egen oversættelse fra fransk]

Hensynet til børn, som har været udsat for seksuelle overgreb, medfører også af en videre ret (og pligt) for medlemsstaterne til at begrænse den kontradiktoriske proces, så længe forsvaret stadig kan udøve sine rettigheder på forsvarlig vis, jf. bl.a. *S.N. mod Sverige* (sagsnr. 34209/96), præmis 47: -

The Court has had regard to the special features of criminal proceedings concerning sexual offences. Such proceedings are often conceived of as an ordeal by the victim, in particular when the latter is unwillingly confronted with the defendant. These features are even more prominent in a case involving a minor. In the assessment of the question whether or not in such proceedings an accused received a fair trial, account must be taken of the right to respect for the private life of the per -

ceived victim. Therefore, the Court accepts that in criminal proceedings concerning sexual abuse certain measures may be taken for the purpose of protecting the victim, provided that such measures can be reconciled with an adequate and effective exercise of the rights of the defence. In securing the rights of the defence, the judicial authorities may be required to take measures which counterbalance the handicaps under which the defence labours.

[Understregning tilføjet]

Denne pligt må antages at være yderligere skærpet i en civil regresssag efter offererstatningsordningen, hvor en mangelfuld oplysning af sagen alene indebærer en procesrisiko for det offentlige, og hvor der er særligt tungtvejende hensyn at tage til den forurettede og dennes pårørende. EMD har ligeledes udtalt, at statens forpligtelse til at beskytte ofre for seksuelle overgreb ikke kun er nødvendig af hensyn til offerets privat liv, men også for at beskytte offeret mod sekundær eller gentagen vikt misering, idet man ellers risikerer at ofre for seksuelle overgreb, ikke vil føle sig trygge ved at udtrykke sig ærligt om meget personlige spørgsmål, jf. f.eks. *Mraović mod Kroatien* (30373/14), præmis 49:

At the outset, the Court would like to stress the importance of the protection of the rights of sexual abuse victims in criminal proceedings. In that sense, the Court subscribes to the assertion that in criminal proceedings concerning such a serious and intimate crime as rape, in line with the applicable international and European Union standards, the exclusion of the public from part or from the entire proceedings may be necessary for the protection of rape victims' private life, in particular their identity, personal integrity and dignity. This might be necessary not only to protect the victims' privacy, but to protect them from secondary and/or repeat victimisation. The foregoing is crucial in order to encourage the victims of sexual abuse to report the incidents and allow them to feel secure and able to express themselves candidly on highly personal issues – often humiliating or otherwise damaging to their dignity – without fear of public curiosity or comment.

[Understregning tilføjet]

Tilsvarende fremgår det af *M.G. mod Litauen* (sagsnr. 6406/21) fra 2024, at barnets tarv skal være det primære hensyn i sager om seksuel misbrug af børn, og at der må lægges vægt på, om den konkrete proces risikerer at påføre barnet yderligere traumer og sekundær vikt misering i strid med artikel 8 og øvrige folkeretlige og EU-retlige kilder, jf. præmis 98 og 115:

Lastly, it is clear from the Court's case-law that, in cases where children may have been victims of sexual abuse, compliance with the positive obligations arising out of Article 3 requires, in the context of the domestic proceedings, the effective implementation of children's right to have their best interests as a primary consideration

tion and to have the child's particular vulnerability and corresponding needs adequately addressed. These requirements are also set out in other international instruments of relevance to the present case, such as the Lanzarote Convention and the instruments adopted by the European Union.

[...]

Accordingly, the Court considers that requiring the applicant to undergo several medical examinations because of the failure of previous experts to provide duly reasoned and comprehensive reports, as well as requiring him to undergo a psychological assessment several years after the impugned events because the authorities had omitted to order such an assessment at an earlier stage of the proceedings, risked causing him additional trauma and was therefore incompatible with the State's obligation to have the child's particular vulnerability and corresponding needs adequately addressed.

[Understregninger tilføjet]

De særlige hensyn, der må tages til beskyttelsen af barnet i forbindelse med videregivelse af følsomme oplysninger til gerningsmanden for at forhindre ”sekundær og gentagen viktimisering”, fremgår også af EU-direktiv nr. 2012/29 om minimumsstandards for ofre for kriminalitet, præambelbetragtning 54 og 57:

(54) Beskyttelse af offerets privatliv kan være et vigtigt middel til at forhindre sekundær og gentagen viktimisering, intimidering og gengældelse, og det kan sikres ved et bredt spektrum af foranstaltninger, herunder hemmeligholdelse af oplysninger om offerets identitet og opholdssted eller begrænsninger i videregivelsen af disse oplysninger. Denne beskyttelse er særlig vigtig for børneofre og omfatter hemmeligholdelsen af barnets navn.

[...]

(57) Der er en tendens til, at ofre for [...] seksuel vold [...] og børneofre er mere udsat for sekundær og gentagen viktimisering, for intimidering eller for gengældelse. Der ~~bør udvises særlig omhu i forbindelse~~ med vurderingen af, om sådanne ofre risikerer en sådan viktimisering, intimidering og gengældelse, og der bør være en stærk formodning om, at sådanne ofre vil have fordel af særlige beskyttelsesforanstaltninger.

[Understregninger tilføjet]

Hertil kommer, at Danmark også efter Istanbul Konventionen er forpligtet til at beskytte ofre mod sekundær viktimisering, og at den forpligtelse i særdeleshed gælder særligt sårbare ofre, jf. konventionens artikel 3.3. og 3.4.

Det følger således af både EMD's praksis, EU-retten og folkeretten, at det skal tillægges betydelig vægt i byrettens vurdering, at Sagsøger 1 var et barn på tidspunktet for udleveringen af oplysningerne,

som udsprang af yderst grove og gentagne seksuelle overgreb, da hun var kun 13 år gammel.

1.3 Videregivelsen var ikke ”strengt nødvendig” , og hensynet til Sagsøger 1's helbred og sikkerhed vejer tungere end hensynet til statens regreskrav i sagen

Det gøres gældende, at videregivelsen af en række af Sagsøger 1's intime oplysninger til hendes gerningsmand ikke var ”strengt nød -
vendig” i lyset af de tungtvejende hensyn til hendes helbred og sikker -
hed, som et barn der har været udsat for grove og gentagne seksuelle overgreb.

Det er i den forbindelse afgørende at afklare, hvilke af de udleverede oplysninger, der har været nødvendige for at løfte bevisbyrden for Ci -
vilstyrelsens regreskrav mod gerningsmanden, som det var opgjort på tidspunktet for udleveringen.

Det samlede beløb, som staten udbetalte til Sagsøger 1 efter of -
fererstatningsloven – og dermed også tabsposterne, som Civilstyrelsens regreskrav mod gerningsmanden baserer sig på – udgør:

Svie og smerte, jf. erstatningsansvarslovens § 3	80.000 kr.
Varigt mén, jf. erstatningsansvarslovens § 4	140.925 kr.
Erhvervsevnetab, jf. erstatningsansvarslovens §§ 5-9	678.000 kr.
Udgifter til advokatbistand	49.000 kr.
I alt	947.925 kr.

Datatilsynet udtalte i deres afgørelse af 7. januar 2022 ”alvorlig kritik” af Civilstyrelsen for deres udlevering af følgende følsomme oplysninger til gerningsmanden:

1. Oplysninger om fornavn på mor og søster;
2. oplysninger om forældrenes arbejdssted;
3. oplysningen om Sagsøger 2's sygemelding; og 4. oplysningen om Sagsøger 1's nye skole.

Civilstyrelsen har erkendt, at videregivelsen af disse oplysninger var uberettiget, jf. bilag 17, og har i sit svarskrift også anerkendt ansvaret og en godtgørelse på 15.000 kr. herfor over for Sagsøger 1 efter er -
statningsansvarslovens § 26.

Civilstyrelsen har samtidig anerkendt, at Civilstyrelsen krænkede Sagsøger 1's ret til privatliv efter EMRK artikel 8 ved den 18. fe -
bruar 2021 at sende navne og adresser på Sagsøger 1's psykolo -

ger samt navnet på Sagsøger 1 til gerningsmanden i overens -
stemmelse med sagsøgernes påstand 3, jf. Civilstyrelsens duplik i sa -
gen.

Vurderingen af, hvilke (øvrige) oplysninger, der har været strengt nød -
vendige for at løfte bevisbyrden over for gerningsmanden, er imidlertid
en vurdering, som ligger uden for Datatilsynets kompetence. Af den
grund kan Datatilsynets afgørelse ikke anses for udtømmende i forhold
til, hvilke oplysninger der har været nødvendige for at løfte bevisbyr -
den for erstatningskravet, som det var opgjort den 18. februar 2021.

For så vidt angår regreskravet for godtgørelse for *svie og smerte* efter er -
statningsansvarslovens § 3, skal Civilstyrelsen alene løfte bevisbyrden
for, at den Sagsøger 1 kunne betragtes som syg i lovens for -
stand i perioden fra den 25. oktober 2018 frem til den 10. november
2019. Herudover skal der være årsagssammenhæng mellem overgre -
bene og det forhold, at Sagsøger 1 var syg.

At Sagsøger 1 var syg i perioden som følge af de forhold, som
gerningsmanden blev dømt for, underbygges i tilstrækkelig grad af (i)
udtalelserne fra hendes behandlende psykolog af 22. maj 2019 og 7. au -
gust 2019 (bilag 11, s. 20 og 22); (ii) de isolerede psykologiske vurderin -
ger fra Børnehus Sjællands afsluttende notat af 25. maj 2019, (iii) den
isolerede faglige vurdering i den børnefaglige undersøgelse (bilag 11, s.
52) samt (iv) den psykologiske udtalelse fra Praksis/ved psykologerne
Person 2 & Person 3 af 1. oktober 2020 (bilag 11, s. 28).

I forhold til spørgsmålet om årsagssammenhæng følger det af Højeste -
rets praksis, at kravene til bevis herfor lempes, når skadevolderens
handling er begået med forsæt. I sager om seksuelle overgreb er beviset
for årsagssammenhæng på den baggrund lempeligt, jf. U.2002.1496H.
Dette gælder derfor også i sager om voldsofferregres, hvor de skadegø -
rende handlinger per definition begås forsætligt. Herefter anses det for
tilstrækkeligt til at statuere årsagsforbindelse, at det bedømmes som mere
sandsynligt, at skaden ikke ville være indtrådt uden volden, end at skaden
ville være indtrådt også uden den udøvede vold, jf. fx U.2017.2307V.

Oplysninger ud over de faglige vurderinger kan derfor heller ikke an -
ses for strengt nødvendige for at løfte bevisbyrden for årsagssammen -
hæng.

For så vidt angår regreskravet for godtgørelse for *varigt mén og erhvervsevnetab*, blev Sagsøger 1 ved Erstatningsnævnets afgørelse af 29. september 2021 tilkendt 15 % i varigt mén. I medfør af erstatningsansvarslovens § 8 fastsættes erstatning for erhvervsevnetab som et kapitalbeløb ganget med méngraden og herefter ganget med 10, når skadelidte er under 15 år.

Den af Erstatningsnævnet fastsatte méngrad baserer sig på Patienterstatningen vejledende udtalelse af 1. september 2019. Patienterstatningen er tildelt denne kompetence på grund af Patienterstatningens særlige ekspertise i vurderinger af årsagssammenhæng og udmåling af varigt mén, som er opbygget under lægefaglig medvirken gennem behandlingen af et stort omfang af personskadesager. Der skal derfor være et sikkert grundlag for at tilsidesætte Patienterstatningens vejledende vurdering.

Patienterstatningens vejledende udtalelser i sagen er baseret på en lang række lægelige akter om Sagsøger 1, herunder de ovenfor nævnte psykologudtalelser og kommunale akter fra hendes forløb ved Børnehuset Sjælland. Der er intet grundlag for at antage, at Patienterstatningen har fundet oplysningsgrundlaget for sine udtalelser utilstrækkeligt.

Ved vurderingen blev der således også lagt vægt på den psykiatriske speciallægeerklæring af 15. november 2021, hvoraf det fremgår, at Sagsøger 1 dagligt var præget med PTSDsymptomer.

Det er på den baggrund også sagsøgers synspunkt, at Patienterstatningens udtalelse af 1. september 2019 og den psykiatriske speciallægeerklæring af 15. november 2021 er fuldt ud tilstrækkelig for at kunne løfte bevisbyrden for denne del af regreskravet mod gerningsmanden.

Ingen af de videregivne oplysninger kan i øvrigt anses for nødvendige for at dokumentere *udgifterne til advokatbistand*.

Udover de af Datatilsynet problematiserede følsomme oplysninger og de ovenfor nævnte faglige vurderinger, som må anses for tilstrækkelige for at løfte bevisbyrden i regressagen, videregav Civilstyrelsen også i time detaljer om blandt andet:

1. Hvordan Sagsøger 1 har talt om overgrebene med sin familie, herunder at hun ikke ønsker, at hendes søskende skal kende detaljerne.

2. Hvordan Sagsøger 1 har følt om overgrebene og gerningsmandens fængsling. -
3. At Sagsøger 1 har forsøgt at finde mere bevismateriale, hun kan indlevere til politiet.
4. Hvordan Sagsøger 1's forældre og søskende har været påvirket af situationen.
5. Familiens indretning af hverdagen og følelsesmæssig støtte i familien. -
6. Familiens fritidsaktiviteter og hobbyer.

Disse oplysninger er intime personlige refleksioner og beskrivelser af nære relationer, søskendeforhold og hverdagslige interaktioner, som intet har med gerningsmandens erstatningsansvar eller årsagssammenhæng at gøre. Civilstyrelsen udleverede samtidig oplysninger, som kunne lede til, at gerningsmanden – med et polititilhold – kunne lokalisere Sagsøger 1 og hendes familie. -

Disse oplysninger kan på ingen måde anses for ”strengt nødvendige” for at løfte bevisbyrden i regressagen. Oplysningerne ses heller ikke at være inddraget af parterne i regressagen.

I den forbindelse skal det bemærkes, at et regreskrav som følge af for sætlig straffelovsovertrædelser ikke er et offentligretligt krav, men et privatretligt krav. I den konkrete regressag havde en afvisning af udlevering af oplysningerne derfor også alene medført en relativt begrænset procesrisiko for, at Civilstyrelsen ikke kunne inddrive de udbetalte beløb hos gerningsmanden. -

Spørgsmålet i sagen er således ikke, om gerningsmanden har haft tilstrækkelig mulighed for at varetage sine interesser i regressagen, idet der ikke er særlige hensyn at tage til gerningsmanden under regressagen, som ikke allerede er omfattet af de almindelige regler om procesuel skadevirkning. -

Det skal også bemærkes, at godtgørelsen for svie og smerte alene vedrører et beløb på 80.000 kr., hvorfor den hertil knyttede procesrisiko alene omhandler et relativt beskedent beløb. -

Selve formålet med offererstatningsordningen er, at den forurettede kan rette sit krav mod staten i stedet for mod gerningsmanden. Dette for at skåne forurettede for yderligere kontakt til gerningsmanden. Det må tilsvarende lægges til grund, at Sagsøger 1 ikke under en potentiel civil erstatningssag over for sin gerningsmand ville fremlægge de ovenfor oplyste oplysninger – selv hvis de kunne bruges til -

at underbygge et erstatningskrav – for at beskytte sin egen og sin families sikkerhed og privatliv. Det strider derfor også mod det grundlæggende formål med offererstatningsordningen, at Civilstyrelsen egenhændigt – efter at have indtrådt i Sagsøger 1's erstatningskrav mod gerningsmanden – videregav disse intime oplysninger. Videregivelsen af oplysningerne betød samtidig, at et i forvejen særligt sårbart barn blev retraumatiseret, og at hendes psykiske symptomer blev forværret, jf. bilag 19 og bilag 23. -

I lyset af formålet med offererstatningsordningen og EMD's praksis bør retten derfor komme frem til, at Civilstyrelsens afvejning af hensynet til Sagsøger 1's ret til privatliv over for statens mulighed for at inddrive det udbetalte beløb i regressagen var uproportional, og at videregivelsen af de intime oplysninger til gerningsmanden derfor var i strid med EMRK artikel 8. -

2. Processuel krænkelse af EMRK artikel 8

Udover den materielle krænkelse af EMRK artikel 8 gøres det også gældende, at der er sket en processuel krænkelse af bestemmelsen. -

EMD stiller i sin praksis krav om, at der skal være retssikkerhedsgarantier, der kan beskytte mod videregivelse i strid med artikel 8. Ved vurderingen af, om betingelserne i artikel 8, stk. 2, er opfyldt, ser Domstolen på, om de grunde, der er anført af de nationale myndigheder, er relevante og tilstrækkelige, se blandt andet Jon Kjølbros, Den Europæiske Menneskerettighedskonvention for Praktikere, 6. udgave, s. 966f. -

Staten har i den forbindelse også en pligt til at organisere myndigheder og uddanne ansatte på en sådan måde, at fortrolige eller hemmelige oplysninger ikke videregives uberettiget, jf. bl.a. *Apostu mod Rumænien* (sagsnr. 22765/12), pr. 119, og *Stoll mod Schweiz* (sagsnr. 69698/01), præmis 143. -

EMD har også med henvisning til FN's Børnekonventions artikel 12 udtalt, at modne børn skal høres, og at det kan udgøre en krænkelse, når barnet ikke inddrages i afgørelser, der vedrører dem, jf. bl.a. *M. og M. mod Kroatien* (sagsnr. 10161/12), præmis 171 og 186. -

Sagsøger 1 er på intet tidspunkt – hverken før eller efter Erstatningsnævnets afgørelse – blevet hørt om, hvilke oplysninger, der ville kunne indgå i en eventuel regressag mod gerningsmanden. -

Sagsøger 1 har heller ikke modtaget tilstrækkelig vejledning om, at gerningsmanden ville kunne begære sagsakterne udleveret til sig selv gennem aktindsigt i forbindelse med regressagen, jf. bilag 6.

Det har således ikke været muligt for hende at præcisere, hvilke oplysninger, hun ikke ønskede skulle indgå i regressagen af hensyn til hendes sikkerhed og til hendes privatliv, og hun har i forbindelse med ansøgningen til Erstatningsnævnet ikke modtaget tilstrækkelig vejledning om mulige konsekvenser af en ansøgning om erstatning. -

Efter videregivelsen af oplysningerne til Sagsøger 1's gerningsmand så Civilstyrelsen sig nødsaget til at ændre sine ændret sine interne retningslinjer. Styrelsen oplyste samtidig, at de fremover ville have et øget fokus på, at der alene udleveres oplysninger til gerningsmanden, som er nødvendige for, at gerningsmanden kan forholde sig til det rejste krav. -

Civilstyrelsen har samtidig gjort gældende, at styrelsen først blev opmærksom på polititilholdet over for Sagsøger 1 og hendes familie i maj 2021 i forbindelse med en artikel i JyllandsPosten. Dette selvom Sagsøger 2 den 18. februar 2021 ringede og informerede Civilstyrelsen om polititilholdet. -

Den påståede manglende viden om polititilholdet fritager imidlertid ikke Civilstyrelsen for ansvar. Tværtimod. I en regressag, der udspringer af en straffesag om gentagende og voldsomme seksuelle overgreb mod et barn, må der pålægges myndighederne en positiv pligt til selv at afklare dette forhold, inden man videregiver intime oplysninger til gerningsmanden. -

Civilstyrelsen lader også til i det indhentede notat til brug for Justitsministerens svar på spørgsmål nr. 1153 af 22. juni 2021 selv at anerkende, at de interne retningslinjer på det relevante tidspunkt var mangelfulde, at Sagsøger 1 ikke blev tilstrækkeligt informeret og hørt i sagen, og at styrelsen har en forpligtelse til at undersøge, om der er givet polititilhold i sagen: -

Sagen har fået Civilstyrelsen til at gennemgå sine retningslinjer og procedurer for udlevering af oplysninger til gerningsmanden for at sikre, at der fremover udelukkende udleveres de nødvendige oplysninger, og at offeret bliver ordentligt informeret om, hvad der kan blive udleveret [...] Civilstyrelsen vil endvidere fremover selv rette henvendelse til politiet med henblik på at få oplysning om eventuelle polititilhold, hvis sagens omstændigheder giver anledning til det . -

Det er sagsøgers synspunkt, at Civilstyrelsen herved har anerkendt, at organiseringen af de interne processer i Civilstyrelsen på tidspunktet for videregivelsen var utilstrækkelig, og at der som direkte følge heraf skete en uberettiget videregivelse af Sagsøger 1's følsomme oplysninger i strid med artikel 8. -

3. Godtgørelse efter EMRK artikel 13 og 41 sammenholdt med princippet i erstatningsansvarslovens § 26

Det gøres gældende, at Civilstyrelsens indgreb i Sagsøger 2 og Sagsøger 1's ret til privat- og familieliv efter EMRK artikel 8 udgør en retsstridig krænkelse, og at Civilstyrelsen skal udbetale godtgørelse til Sagsøger 2 og Sagsøger 1 herefter.

Det følger af EMRK artikel 13 sammenholdt med princippet i erstatningsansvarslovens § 26, at der skal tilkendes godtgørelse af de danske domstole, når en person i henhold til Menneskerettighedsdomstolens praksis efter konventionens artikel 41, ville have ret til godtgørelse, jf. U2017.2929H. -

Retten til godtgørelse for en konventionskrænkelser, når der er tale om en fundamental rettighed som artikel 8, skal således ske efter princippet i § 26, men med udgangspunkt i det niveau for godtgørelse, som er fastlagt i EMD's praksis, jf. U2017.3272Ø og U2018.3631Ø. -

EMD arbejder med interne retningslinjer eller tabeller for tilkendelse af erstatning, hvorefter der som udgangspunkt gives mellem 4.000 og 30.000 euro (svarende til ca. 30.000 og 224.000 kr.) for krænkelse af artikel 8, jf. Jon Kjølborg, Den Europæiske Menneskerettighedskonvention for Praktikere, 6. udgave, s. 223.

Det følger af EMD's praksis vedrørende udmåling af godtgørelse ved sager om offentlige myndigheders uberettiget videregivelse af fortrolige oplysninger, at der skal tages udgangspunkt i den medførte smerte og lidelse, som videregivelsen må antages at have forårsaget, jf. *P og S mod Polen* (sagsnr. 57375/08), præmis 176. -

Hertil kommer, at den økonomiske godtgørelse efter EMRK artikel 41 skal afspejle krænkelsens omfang, grovhed og varighed, jf. EMD's Practice Direction on Just Satisfaction Claims, pkt. 13. -

I *P og S mod Polen* udleverede personalet på et hospital uberettiget fortrolige oplysninger om en 14-årig pige, der var blevet gravid efter en voldtægt samt oplysninger om hendes mor til medierne. Pigen blev til -

kendt en godtgørelse på, hvad der svarer til 225.000 kr. og moren blev tilkendt en godtgørelse på 112.500 kr.

Nærværende krav er opgjort ud fra, at Civilstyrelsen ved at videregive oplysninger til gerningsmanden har påført Sagsøger 1 en konstaterbar forværring af hendes psykiske gener, at hendes liv potentielt kunne være bragt i fare, de meget graverende forhold i sagen, samt ud fra, at Sagsøger 1 har måttet indrette sit liv, herunder vælge skole, ud fra en frygt for, at gerningsmanden ville bruge de udleverede oplysninger til at lokalisere hende (bilag 19).

Herudover må det ved opgørelsen af Sagsøger 2's godtgørelse tillægges vægt, at gerningsmanden også har et polititilhold over for Sagsøger 2, at gerningsmanden ikke har haft nogen som helst interesse i at få udleveret oplysninger om hendes sygdomsforløb, samt ud fra, at der er tale om helbredsoplysninger, og disse er blevet udleveret til hendes datters overgrebsmand.

De fremsendte oplysninger indeholdt desuden beskrivelser af Sagsøger 2's tanker og følelser i forbindelse med, at hendes mindreårige datter var blevet udsat for alvorlige seksuelle overgreb.

Det bemærkes, at sagen *P og S mod Polen* blev afgjort i 2008, og at der derfor må tages højde for den generelle inflation, der er sket over de sidste 17 år. Herudover er leveomkostningerne i Danmark højere end i Polen, hvilket efter EMD-praksis ligeledes skal indgå ved fastsættelse af godtgørelsens størrelse, jf. EMD's Practice Direction on Just Satisfaction Claims, pkt. 14 og Jon Kjølbro, Den Europæiske Menneskerettighedskonvention for Praktikere, 6. udgave, s. 213.

Det rejste krav efter EMRK artikel 8 er således fastsat på baggrund af en skønsmæssig afvejning af, hvad der er efter EMD's praksis er et rimeligt niveau i nærværende sag.

4. Ulovlig databehandling i strid med databeskyttelsesforordningen

Det gøres gældende at Civilstyrelsens videregivning af følsomme oplysninger var i strid med databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 1, artikel 6, stk. 1 og princippet om dataminimering i artikel 5, stk. 1, litra c. Det fremgår af databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 1, at behandling som defineret i forordningens artikel 4, nr. 2, herunder overladelse, af en helbredsoplysning er forbudt, medmindre der er grundlag for at videregive oplysningen efter artikel 9, stk. 2. Det følger af artikel

9, stk. 2, litra f, at der kan ske lovlig behandling af sådanne personoplysninger, hvis det er ”nødvendigt for, at et retskrav kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares”.

For så vidt angår øvrige personoplysninger følger det af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, at disse oplysninger kan behandles, hvis behandlingen ”er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse, eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt”.

Byretten kan i øvrigt lægge til grund som ubestridt, at videregivelsen af oplysningerne, som Datatilsynet udtalte ”alvorlig kritik” for i sin afgørelse af 7. januar 2022 (bilag 20) ikke er omfattet af undtagelserne i artikel 9, stk. 2, og artikel 6, stk. 2, og at Civilstyrelsens videregivelse af disse oplysninger til gerningsmanden derfor var i strid med forordningens artikel 9, stk. 1, og artikel 6, stk. 1.

Tilsvarende fremgår det af forordningens artikel 5, stk. 1, litra c, at der gælder et princip om, at behandling af personoplysninger skal være tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt i forhold til de formål, hvortil de behandles (”dataminimeringsprincippet”). På den baggrund gøres det gældende, at videregivelsen af de øvrige oplysninger, som Civilstyrelsen ikke har anerkendt som retsstridige, var unødvendige for at løfte bevisbyrden for erstatningskravet af de grunde, der er beskrevet ovenfor i afsnit 1, og at videregivelsen derfor også er i strid med databeskyttelsesforordningen.

Det skal igen understreges, at der er tale om meget følsomme oplysninger i en sag, hvor gerningsmanden har et polititilhold over for Sagsøger 1 og hendes familie. Disse forhold skærper Civilstyrelsens pligt til at frasortere unødvendige oplysninger.

Det må desuden anses for skærpende for Civilstyrelsens retsstridige behandling af Sagsøger 1's personlige oplysninger, at Sagsøger 1 på tidspunktet for de skadevoldende handlinger og på tidspunktet for udleveringen af oplysningerne til gerningsmanden var et barn, som nyder særlig beskyttelse efter forordningen, jf. præambelbe-
tragtning 38.

5. Erstatning for immateriel skade efter databeskyttelsesforordningens artikel 82

Det gøres gældende, at begge sagsøgerne er blevet påført immateriel skade efter databeskyttelsesforordningens artikel 82 som følge af Ci

vilstyrelsen retsstridige videregivelse af deres følsomme oplysninger til gerningsmanden i forbindelse med regressagen.

Efter databeskyttelseslovens § 40 har enhver person, som har lidt materiel eller immateriel skade som følge af en ulovlig behandlingsaktivitet eller enhver anden behandling i strid med denne lov og databeskyttelsesforordningen, ret til erstatning efter forordningens artikel 82. Efter forordningens artikel 82, stk. 1, har enhver, som har lidt en materiel eller immateriel skade som følge af en overtrædelse af forordningen, ret til erstatning for den forvoldte skade fra den dataansvarlige eller databehandleren.

Det er fast antages, at bestemmelsen udgør et selvstændigt hjemmelsgrundlag for krav på godtgørelse for ikke-økonomisk skade, se bl.a. professor, Henrik Udsens artiklen U2020B.226 og Østre Landsrets dom af 20. august 2025 i sag BS-27044/2020-OLR.

Det fremgår af EU-Domstolens praksis, senest dom af 4. oktober 2024 i sag C- 507/23 (*Patērētāju tiesību aizsardzības centrs*), præmis 24, at betingelserne for at opnå erstatning efter databeskyttelsesforordningens artikel 82, stk. 1, er, **(i)** at forordningen skal være overtrådt, **(ii)** at der foreligger en materiel eller immateriel skade eller er forvoldt en skade, og **(iii)** at der er årsagsforbindelse mellem overtrædelsen og skaden, idet disse tre betingelser er kumulative.

Af databeskyttelsesforordningens præambelbetragtning nr. 146 fremgår, at begrebet ”skade” bør fortolkes bredt i lyset af retspraksis ved EU-Domstolen og på en sådan måde, at det fuldt ud afspejler formålet med forordningen.

Om skadesbegrebet fremgår af EU-Domstolens praksis, jf. bl.a. dom af 20. juni 2024 i sag C- 590/22 (PS (*Adresse erronée*), præmis 32, at den frygt, som en forurettet nærer for, at dennes personoplysninger potentielt kan blive misbrugt af tredjemand som følge af en overtrædelse af forordningen i sig selv kan udgøre en immateriel skade.

Østre Landsret har også i sag BS-27044/2020-OLR af 20. august 2025 fundet, at der kan foreligge immateriel skade i forordningens forstand i tilfælde, hvor følsomme oplysninger videregives til en konkret tredje mand. Sagen angik en person, som i forbindelse med en ansøgning om økonomisk støtte til et efterskoleophold for sit barn havde angivet, at vedkommendes ægtefælle havde en bipolar lidelse. Ansøgerens tidligere ægtefælle blev efterfølgende meddelt aktindsigt i ansøgningen, da ansøgningen vedrørte deres fælles barn. Landsretten fandt, at videregiv-

velsen af oplysningen om den bipolare lidelse til ansøgerens tidligere ægtefælle var i strid med forordningens artikel 9, stk. 1, og at der var tale om en immateriel skade:

Spørgsmålet er herefter, om A1 og A2 herved har lidt en immateriel skade som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 82, stk. 1.

[...] Idet der også lægges vægt på oplysningens meget følsomme karakter og A1s forklaring herom, finder landsretten det på denne baggrund godtgjort, at A1 har lidt en immateriel skade i forordningens forstand.

Endvidere fremgår det af EU-Domstolens dom af 14. december 2023 i sag C-1072/24 (*Gemeinde Ummendorf*), præmis 23, at databeskyttelsesfor -

ordningens artikel 82, stk. 1, er til hinder for en national praksis, der på -
lægger en forurettet at godtgøre, at konsekvenserne af den tilsidesæt -
telse, som vedkommende hævder at have lidt, udgør en skade, der ad -
skiller sig fra den blotte tilsidesættelse af bestemmelserne i forordnin -
gen .

Det gøres på den baggrund gældende, at både Sagsøger 1 og Sagsøger 2 er blevet påført immateriel skade ved, at de efter videregivelsen af de følsomme oplysninger har haft en velbegrundet frygt for, at deres personoplysninger potentielt kan blive misbrugt af gerningsmanden.

Dette understøttes også af, at begge sagsøgere har haft polititilhold mod gerningsmanden (bilag 3), hemmelige adresser, og at Sagsøger 1 har fået bevilget en overfaldsalarm af politiet (bilag 4) af frygt for at blive opsporet af gerningsmanden.

I forhold til selve godtgørelsesniveauet antages det i litteraturen, at godtgørelsesniveauet efter artikel 82 bør være højere end det niveau, der følger af praksis efter erstatningsansvarslovens § 26, og at det er nærliggende at finde støtte i godtgørelsesniveauet fra lignende sager fra EMD, jf. f.eks. professor, Henrik Udsens artiklen U2020B.226:

Det må nok også forventes, at godtgørelsesniveauet efter art. 82 vil kunne være hø -
jere end det niveau, der følger af den hidtidige praksis efter EAL § 26 [...] EU-
Domstolen har endnu ikke truffet afgørelser om godtgørelse for persondatakræn -
kelser, heller ikke efter det tidligere persondatadirektiv, men Retten i første instans
og EU-Personaleretten har truffet to afgørelser om godtgørelse for persondata -
krænkelser begået af EU-institutioner, ligesom der foreligger praksis fra Den Euro -
pæiske Menneskerettighedsdomstol. Selvom afgørelserne ikke omhandler ikke art.

82 og ikke er afsagt af EU-Domstolen, peger de dog i retning af et højere godtgørelsesniveau, end det der følger af den hidtidige praksis efter EAL § 26. -

På den baggrund gøres det gældende, at udmålingen af Sagsøger 1 og Sagsøger 2's krav på godtgørelse for immateriel skade efter artikel 82 også skal fastsættes under hensyn til krænkelsen af deres ret til privatliv efter EMRK artikel 8 og EMD's retningslinjer og praksis om godtgørelsesniveauet som redegjort for i afsnit 3. -

6. Godtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1

Hvis Sagsøger 1 og/eller Sagsøger 2 ikke skulle være berettiget til godtgørelse efter databeskyttelsesforordningens artikel 82, gøres det gældende, at betingelserne for at tilkende dem godtgørelse for tort efter erstatningsansvarslovens § 26 er opfyldt.

Godtgørelse for tort forudsætter, at der er handlet retsstridigt, og at krænkelsen angår de pågældendes selv- og/eller æresfølelse, jf. U2020.1615H og U2021.3343H.

Der er i sagen tale om en retsstridig krænkelse, idet der er sket ulovlig videregivelse af intime oplysninger til gerningsmanden i en sag om alvorlige sædelighedsforbrydelser, hvor der foreligger et polititilhold. Civilstyrelsen har samtidig erkendt, at videregivelsen af de i Datatilsynets afgørelse af 7. januar 2022 var retsstridig. -

Civilstyrelsen har ved at videregive oplysningerne påført Sagsøger 1 en konstaterbar forværring af sine psykiske gener, jf. bilag 19. Hun har med rette følt, at hun ved Civilstyrelsens udlevering af oplysninger er blevet bragt i fare, og hun har som følge af Civilstyrelsens krænkelse valgt ikke at fortsætte på samme skole ud af frygt for, at gerningsmanden ville bruge de udleverede oplysninger til at lokalisere hende og opsøge hende, jf. bilag 19 og bilag 23. -

På den baggrund må det lægges til grund, at, at den retsstridige videregivelse af Sagsøger 1's intime oplysninger til gerningsmanden efter sin karakter og omfang var egnet til at påvirke hendes selv- og æresfølelse efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1. -

I forhold til Sagsøger 2 kan det konstateres, at gerningsmanden ikke har haft nogen som helst interesse i at få udleveret oplysninger om hendes sygdomsforløb, da hun ikke er erstatningsberettiget, samt at der er tale om helbredsoplysninger udleveret til hendes datters overgrebsmand, som i øvrigt også har et polititilhold over for hende. Heru -

dover indeholder oplysningerne beskrivelser af Sagsøger 2's tanker og følelser i forbindelse med, at hendes datter blev udsat for alvorlige overgreb. -

På den baggrund må det lægges grund, at Sagsøger 2 også opfylder betingelserne for at blive tilkendt tortgodtgørelse, jf. erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1. -
 ...”

Civilstyrelsen har til støtte for påstandene i sit påstandsdokument anført:

”...

5. ANBRINGENDER

5.1 Erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1

5.1.1 Vedrørende de oplysninger Datatilsynet kritiserede Civilstyrelsen for at udlevere til skadevolderen

5.1.1.1 Særligt vedrørende Sagsøger 1

Som den nedlagte påstand 1 afspejler, anerkender Civilstyrelsen, at udlevering af de oplysninger, som Datatilsynet kritiserede (bilag 20) Civilstyrelsen for at udlevere til skadevolderens advokat den 18. februar 2021, udgør en culpøs retsstridig handling, som har været egnet til at krænke Sagsøger 1's selv- og æresfølelse, hvorfor der er grundlag for udredning af godtgørelse for tort efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1. Der er tale om følgende oplysninger: -

- Navne og adresser på Sagsøger 1's psykologer
- Navnet på Sagsøger 1's nye skole
- Fornavnet på Sagsøger 1's søster

Ovenstående oplysninger udgør ikke følsomme personoplysninger, jf. GDPR artikel 9, stk. 1.

Det gøres gældende, at en godtgørelse ikke over kr. 15.000 i det foreliggende tilfælde er rimelig og i overensstemmelse med retspraksis. -

Der skal efter Civilstyrelsens opfattelse ikke udmåles en højere godtgørelse end kr. 15.000, hvilket understøttes af, at Civilstyrelsen ved sin sagsbehandling har varetaget saglige hensyn - modsat omstændighederne i Højesterets dom i U.2020.1615H. -

Hertil kommer, at hverken Datatilsynet eller politiet vurderede, at der som følge af udleveringen var sket en overtrædelse af straffeloven, hvilket understøtter, at godtgørelsen bør ligge i et niveau ikke over kr. 15.000. -

Det skal desuden fremhæves, at Civilstyrelsen ikke var bekendt med polititilholdet på tidspunktet for udleveringen af oplysningerne til skadevolderens advokat den 18. februar 2021. Dette blev Civilstyrelsen først bekendt med i maj 2021. -

Sagsøgerne har også gjort gældende, at Sagsøger 1 er blevet påført en konstaterbar forværring af hendes psykiske gener som følge af udlevering af de oplysninger, som Datatilsynet kritiserede (bilag 20), blev udleveret til skadevolderens advokat den 18. februar 2021. Dette bestrides som udokumenteret.

Det er således stærkt misvisende, når sagsøgerne med henvisning til speciallægeerklæringerne (bilag 19 og 23) anfører (stævningen, side 19), at Sagsøger 1 ”som følge af Civilstyrelsens krænkelse” valgte ikke at fortsætte på samme skole.

Det bemærkes i den forbindelse, at skadevolderen blev løsladt efter landsrettens dom i juli 2020 (bilag 2), og at det fremgår af speciallægeerklæringerne (bilag 19 og 23), at Sagsøger 1 på den baggrund undlod at starte i 10. klasse efter sommeren 2020 af frygt for at møde skadevolderen. Sagsøger 1's skolevalg havde således ikke nogen sammenhæng med udleveringen af oplysningerne til skadevolderens advokat den 18. februar 2021. -

Det kan alene udledes af speciallægeerklæringerne (bilag 19 og 23), at Sagsøger 1 var psykisk påvirket af den forbrydelse, som hun havde været udsat for, samt det forhold, at skadevolderen blev løsladt efter landsrettens dom.

Hertil kommer, at det i speciallægeerklæringen af 15. november 2021 (bilag 19, side 3) fejlagtigt er lagt til grund, at skadevolderen havde fået udleveret samtlige akter i sagen. Civilstyrelsen har under hele processen klart kommunikeret, jf. bl.a. underretningen fra Civilstyrelsen til Sagsøger 2 af 18. februar 2021 (bilag 10), at det alene var en begrænset mængde dokumenter og oplysninger, der blev udleveret til skadevolderens advokat. -

Det gøres på den baggrund gældende, at der ved udleveringen af oplysningerne om Sagsøger 1, som Datatilsynet kritiserede Ci -

vilstyrelsen for, er sket en culpøs krænkelse af Sagsøger 1's selv og æresfølelse, som kan berettigede til godtgørelse for tort efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1, dog ikke over kr. 15.000. -

5.1.1.2 Særligt vedrørende Sagsøger 2

Datatilsynet kritiserede (bilag 20) Civilstyrelsen for at udlevere følgende oplysninger om Sagsøger 2 til skadevolderen: -

- Sagsøger 2's fornavn
- Oplysninger om Sagsøger 2's og hendes mands stillinger
- Oplysninger om, at Sagsøger 2 var sygemeldt

Det gøres derfor gældende, at udlevering af oplysningerne om Sagsøger 2's fornavn og stilling, som ikke er følsomme personoplysninger, ikke udgør en culpøs krænkelse af Sagsøger 2's selv og æresfølelse af en sådan grovhed, at hun er berettiget til godtgørelse for tort efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1. -

Det er alene oplysningen om sygemeldingen, som er en følsom personoplysning, jf. GDPR artikel 9, stk. 1, idet der er tale om en helbredsoplysning. -

Oplysningen fremgår af opstartsskemaet af 23. januar 2017 fra Børnehus Sjælland (bilag 11, side 3) under afsnittet "Oplysninger om forældremyndighedsindehaver(e)". Navne og personnummer på forældremyndighedsindehaverne er anonymiseret og under oplysninger om stilling fremgår bl.a. følgende: -

" Stilling 2 i Kommune 2, pt sygemeldt grunden situationen " .

Der er således ikke videregivet oplysninger om karakteren af sygemeldingen, herunder varigheden. -

Sagsøger 2 har desuden fået indsigt i det udleverede materiale, hvorved hun er bekendt med, hvad Civilstyrelsen har videregivet. Det fremstår i det hele som udokumenteret, at Sagsøger 2 er påført en psykisk belastning alene som følge af det forhold, at Civilstyrelsen udleverede oplysningen om hendes midlertidige sygemelding til skadevolderens advokat. -

Hertil kommer, at Sagsøger 2 – i modsætning til Sagsøger 1 – ikke var mindreårig på tidspunktet, hvor oplysningerne blev

videregivet, og at hun ikke var et direkte offer for den forbrydelse, som skadevolderen udsatte Sagsøger 1 for.

Det gøres derfor gældende, at udlevering af oplysningerne om Sagsøger 2's fornavn og stilling, som ikke er følsomme personoplysninger, og midlertidige sygemelding, ikke udgør en culpøs krænkelse af Sagsøger 2's selv- og æresfølelse af en sådan grovhed, at hun er berettiget til godtgørelse for tort efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1.

5.1.2 Vedrørende de oplysninger Datatilsynet ikke kritiserede Civilstyrelsens for at udlevere til skadevolderens advokat

Sagsøgerne har ved besvarelsen af opfordring (A) præciseret, at deres anbringender ligeledes angår en række oplysninger, som Datatilsynet ikke kritiserede blev udleveret til skadevolderens advokat. Sagsøgerne gør i den forbindelse gældende, at også udleveringen af disse oplysninger var uberettiget, jf. GDPR artikel 9, stk. 1 og 9, stk. 2, litra f.

Civilstyrelsen bemærker, at Datatilsynet - i overensstemmelse med Civilstyrelsens synspunkt - nåede til det modsatte resultat af sagsøgerne, og at Datatilsynets afgørelse i øvrigt ikke blev indbragt for domstolene i medfør af databeskyttelseslovens § 39, stk. 2, jf. bilag 20, afsnit 3.2.

Det gøres i forhold til erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1, gældende, at udleveringen af de nævnte oplysninger i (replikken, side 4-5)¹ – og som Datatilsynet ikke udtalte kritik i forhold til udleveringen af – ikke udgjorde en culpøs retsstridig handling, som var egnet til at krænke hverken Sagsøger 1 eller Sagsøger 2's selv- og æresfølelse. Sagsøgernes synspunkt om, at også disse oplysninger er udleveret i strid med GDPR er således udtryk for sagsøgerens subjektive holdninger og har ikke støtte i Datatilsynets afgørelse. Der henvises i øvrigt til afsnit 5.2.2.1, om iagttagelsen af Danmarks internationale forpligtelser for så vidt angår de oplysninger, der ikke blev udtalt kritik i forhold til udleveringen af.

1 Pkt. 1: "Oplysninger fra perioden efter den 10. november 2019", pkt. 2: "Beskrivelser af hvordan Sagsøger 1's familie har været påvirket af situationen, familiens planer for fremtiden osv. (bilag 9, side 35, side 36 og side 37)", pkt. 3: "Beskrivelser af hvordan Sagsøger 1 og hendes familie indretter dagligdagen", pkt. 4: "Intime beskrivelser af Sagsøger 1's konkrete tanker og følelser vedrørende overgrebene og andre forhold, herunder om hendes forhold til egen krop (og ikke blot en symptombeskrivelse af de psykiske symptomer fra overgrebene), jf. blandt andet bilag

9, side 40-44” og pkt. 5: ”Navne og adresser på Sagsøger 1 og Sagsøger 2's behandlere mv.”.

I forhold til punkt 1 henvises der desuden til afsnit 5.2.2.1.1, hvorefter oplysninger fra perioden efter 10. november 2019 var nødvendige for vurderingen af kravet om godtgørelse for svie og smerte frem til 31. juli 2020.

I forhold til punkt 2 forudsætter Civilstyrelsen, at sagsøgerne rettelig henviser til ”bilag 11”, side 35-37. De indeholdte afsnit angår overordnet Sagsøger 1's traumebehandling og oplysninger om hendes psykiske tilstand. Disse oplysninger var nødvendige at udlevere med henblik på, at skadevolderen kunne forholde sig til kravet om godtgørelse for svie og smerte, som netop var begrundet i Sagsøger 1's psykiske tilstand.

I forhold til punkt 3 bemærkes det, at dette punkt fremstår ganske ukonkret. Det gøres dog gældende, at Civilstyrelsen ikke har udleveret oplysninger om Sagsøger 1 og hendes families indretning af dagligdagen i et omfang, der skulle kunne udgøre en culpøs retsstridig handling, jf. erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1.

I forhold til punkt 4 forudsætter Civilstyrelsen ligeledes, at sagsøgerne rettelig henviser til ”bilag 11”, side 40-44. Der henvises til det anførte ovenfor for så vidt angår punkt 2.

I forhold til punkt 5 bemærkes det, at Datatilsynet netop udtalte kritik af, at Civilstyrelsen udleverede navne og adresser på Sagsøger 1's psykologer. Dette er da også allerede lagt til grund af Civilstyrelsen, jf. afsnit 3.4. Det er således ikke korrekt, at navne og adresser på Sagsøger 1's behandlere udgør oplysninger, som går ud over kritikpunkterne i Datatilsynets afgørelse (bilag 20). Det fremgår ikke klart, hvilke behandlere der skulle være tale om for så vidt angår Sagsøger 2, men det bestrides, at udlevering af oplysninger herom i givet fald skulle kunne begrunde en godtgørelse til Sagsøger 2 efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1.

5.2 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

5.2.1 EMRK artikel 3 (oplysninger om Sagsøger 1 udleveret til skadevolderen)

Sagsøgerne har ved besvarelsen af opfordring (B) præciseret, at anbringenderne for så vidt angår EMRK artikel 3 udelukkende relaterer sig til Sagsøger 1. -

Sagsøgerne har videre præciseret, at anbringenderne både omfatter oplysningerne, som Datatilsynet udtalte kritik i forhold til udleveringen af, samt de øvrige oplysninger, der ikke blev udtalt kritik i forhold til. -

Civilstyrelsen gør gældende, at der ikke er grundlag for at bringe EMRK artikel 3 i anvendelse i denne sag, og at spørgsmålet om udlevering af personoplysninger rettelig skal behandles som et indgreb i privatlivet efter EMRK artikel 8, jf. afsnit 5.2.2. -

Den praksis fra EMD, som sagsøgerne påberåber sig, og hvor der er statueret krænkelse af artikel 3, er på ingen måde sammenlignelig med faktum i denne sag. -

I EMD's dom af 3. september 2015 i sagen *M. og M. mod Kroatien* [10161/13] blev der fundet krænkelse af EMRK artikel 3 og 8. Sagen omhandlede ikke udlevering af oplysninger, men derimod det forhold, at Kroatien havde tilsidesat sine positive forpligtelser til at foretage en effektiv efterforskning af mistanke om vold i hjemmet mod et mindre årigt barn (artikel 3-krænkelsen), samt det forhold, at forældremyndighedssagen dels havde været for langvarig, og dels at denne var foregået uden inddragelse af datteren i beslutningsprocessen (artikel 8-krænkelse). -

Der henvises til afsnit 5.2.2.2.1 for så vidt angår EMD's dom af 30. oktober 2012 i sagen *P. og S. mod Polen* [57375/08] – hvor der ligeledes blev fundet krænkelse af EMRK artikel 3 og 8 - som ikke er sammenlignelig med faktum i denne sag.

Sagerne er begge væsensforskellige fra både hændelsesforløbet og karakteren af myndighedernes indgreb i denne sag, og den påberåbte EMD-praksis kan dermed ikke føre til, at der statueres en krænkelse af artikel 3. -

5.2.2 EMRK artikel 8

5.2.2.1 Vedrørende de oplysninger Datatilsynet ikke kritiserede Civilstyrelsen for at udlevere til skadevolderens advokat

Civilstyrelsen bestrider ikke, at der er tale om et indgreb i sagsøgernes privatliv i henhold til EMRK artikel 8.

Det skal vurderes, jf. *L.L. mod Frankrig* [7508/02] afsagt den 10. oktober 2006 - som er kategoriseret som en key case (HUDOC) på det pågældende område - om indgrebet var berettiget. Indgrebet var berettiget hvis (1) videregivelsen var i overensstemmelse med national ret, (2) videregivelsen opfyldte et legitimt formål og (3) videregivelsen var nødvendig i et demokratisk samfund.

I forhold til denne vurdering skal det fremhæves, som redegjort for under afsnit 4.1 og 4.2, at Civilstyrelsen er pålagt at løse en myndighedsopgave, som går ud på at behandle regreskrav mod ansvarlige skadevoldere. Det følger af offererstatningslovens § 17, 1. pkt., at staten indtræder i skadelidtes krav mod skadevolderen i det omfang, der ydes erstatning. I denne bestemmelse er der en forudsætning om, at staten følger krav mod skadevoldere, når der er grundlag for det.

Det er således i overensstemmelse med national ret forbundet med saglige og legitime formål og nødvendigt i et demokratisk samfund, at Civilstyrelsen på statens vegne behandler personoplysninger til brug for en regressag og i den forbindelse kan have behov for at udlevere personoplysninger, som er nødvendige for at løfte bevisbyrden over for en skadevolder. I denne proces har skadevolderen også en ret til at blive bekendt med og forholde sig til grundlaget for det rejste regreskrav, så skadevolderens retssikkerhed sikres.

Staten udbetaler ca. kr. 400 mio. årligt i erstatning og godtgørelse efter offererstatningsloven, og opkrævning af regres hos skadevolder udgør således også et væsentligt hensyn til landets økonomiske velfærd. Det er Civilstyrelsens vurdering, at der foreligger et presserende samfundsmæssigt behov i, at samfundet ønsker at holde gerningsmænd ansvarlige for den skade, de har forvoldt. Både i form af straf og erstatningsansvar. Det ligger netop også i ordningen, at samfundet "lægger ud" for skadevolderen, og derefter søger det udlagte betalt af skadevolderen.

Det skal desuden fremhæves, at Datatilsynet med rette i sin vurdering (bilag 20, side 7-8) vedrørende de oplysninger, som blev videregivet til skadevolderens advokat, jf. GDPR artikel 9, stk. 2, litra f og artikel 6, stk. 1, litra e, netop lagde vægt på ovenstående forhold samt forholdene beskrevet under afsnit 4.1 og 4.2.

Det skal desuden fremhæves, at oplysningerne alene blev videregivet til skadevolderens advokat, og at oplysningerne ikke blev videregivet til en større personkreds, herunder medierne, hvorfor forholdene i

denne sag adskiller sig fra forholdene i den EMD-praksis, herunder *Z mod Finland* [22009/93], *Vincent del Campo mod Spanien* [25527/13] og *P. og S. mod Polen* [57375/08], som sagsøgerne henviser til.

Endelig bemærkes det, at en underkendelse af ovennævnte ville være en underkendelse af hele voldsofferregresprocessen, som ville føre til, at skadevolderne ofte de facto ikke ville kunne afkræves erstatningen, hvilket utvivlsomt er modstridende lovgivers intention. En sådan underkendelse ville kræve meget klar praksis fra EMD. En praksis, der ikke findes.

5.2.2.1.1 Særligt vedrørende Sagsøger 1

Sagsøger 1 ansøgte om godtgørelse for svie og smerte frem til 31. juli 2020 (bilag 8), og hun fik tilkendt godtgørelse for svie og smerte op til lovens maksimum for året 2020 (bilag 9). Det er således ikke korrekt, når sagsøgerne anfører, at det ikke var nødvendigt at udlevere oplysninger om Sagsøger 1 for perioden efter 10. november 2019. Datatilsynet (bilag 20) har heller ikke udtalt kritik heraf.

Sagsøgerne har med henvisning til processuelle garantier kritiseret (stævningen, side 11), at Sagsøger 1 ikke blev hørt over de oplysninger, der ville indgå i en regressag mod skadevolderen, at hun ikke modtog tilstrækkelig vejledning om, at skadevolderen kunne anmode om aktindsigt i regressagen, og at hun ikke havde mulighed for at præcisere, hvilke oplysninger hun ønskede skulle indgå i regressagen.

Heroverfor skal det fremhæves, som anført ovenfor under afsnit 5.2.2.1, at Civilstyrelsen er indtrådt i Sagsøger 1's retsstilling mod skadevolderen, jf. offererstatningslovens § 17, 1. pkt. I denne proces har Sagsøger 1 ikke ret til at blive partshørt, og hun har derfor heller ikke adgang til at begrænse de oplysninger, som overleveres fra Erstatningsnævnet til Civilstyrelsen.

Såfremt skadelidte havde mulighed for at begrænse det oplysningsgrundlag, som staten baserer sit regreskrav på, ville der opstå uhensigtsmæssige situationer, hvor staten ikke har det fornødne grundlag for at kunne forfølge sit regreskrav. Det ville således ikke være hensigtsmæssigt, såfremt inddrivelse af regreskrav over for ansvarlige skadevoldere afhang af de skadelidtes subjektive holdninger til, hvilket materiale der skal indgå i en regressag.

Offererstatningsordningen er bl.a. oprettet for at beskytte skadelidte mod at skulle rette og dokumentere sit erstatningskrav direkte over for skadevolderen. Den afledte konsekvens af ordningen er herefter, at skadelidte som det mindre i det mere må tåle, at staten, i det omfang det er nødvendigt for at dokumentere og løfte bevisbyrden for statens krav mod skadevolder, er berettiget til at udlevere oplysninger om skadelidte, jf. også førømtalte Justitsministeriets Lovafdelings notat fra 1998, jf. afsnit 4.2, som fastslog, at videregivelse ikke er uberettiget efter straffelovens § 152. -

Hertil kommer, at Erstatningsnævnet ved brev af 28. juli 2020 (bilag 6) vejledte Sagsøger 1 om, at skadevolderen i forbindelse med statens regressag i et vist omfang kunne få indsigt i sagens akter, og at hun løbende er blevet underrettet om behandlingen af hendes personoplysninger af både Erstatningsnævnet og Civilstyrelsen. Der kan desuden henvises til indholdet af brevet af 4. september 2020 fra Erstatningsnævnet (bilag A). -

Det bestrides, at Civilstyrelsens sagsbehandling i forbindelse med regress mod den ansvarlige skadevolder er udtryk for sekundær viktimering, som det bl.a. var tilfældet i EMD's dom af 28. maj 2015 i sagen *Y mod Slovenien* [41107/10]. EMD fandt her en krænkelse af EMRK artikel 8 på baggrund af en straffesag, hvor klageren, som var et voldtægtsoffer, måtte gennemgå et 7-måneders langt forløb med afhøringer fordelt over 4 retsmøder (uden begrundelse for intervallerne). -

Afhøringerne blev foretaget af den anklagede selv og indeholdt både ledende og gentagne spørgsmål, ligesom den anklagede løbende anfægtede rigtigheden af voldtægtsofferets svar, hvorved der ikke i straffeprocessen var fundet den rette balance mellem voldtægtsofferets ret til respekt for sin personlige integritet og den anklagedes ret til at forsvare sig under retssagen. -

5.2.2.1.2 Særligt vedrørende Sagsøger 2

Civilstyrelsen henviser til afsnit 5.2.2.2.2 nedenfor, hvorefter der ikke er grundlag for at statuere en krænkelse af EMRK artikel 8 for så vidt angår de oplysninger om Sagsøger 2, som Datatilsynet kritiserede Civilstyrelsen for at udlevere til skadevolderen. -

Civilstyrelsen er af den opfattelse, at det samme resultat nødvendigvis må gøre sig gældende i forhold til de udleverede oplysninger om Sagsøger 2, som Datatilsynet ikke udtalte kritik i forhold til.

Der er heller ikke noget grundlag for et synspunkt om, at udleveringen af oplysningerne ”kumulativt” skulle kunne medføre en krænkelse af EMRK artikel 8.

5.2.2.2 *Vedrørende de oplysninger Datatilsynet kritiserede Civilstyrelsen for at udlevere til skadevolderens advokat*

5.2.2.2.1 *Særligt vedrørende Sagsøger 1*

Civilstyrelsen bestrider ikke, at der er sket en krænkelse af privatlivet efter EMRK artikel 8 i forhold til Sagsøger 1. For så vidt angår krænkelsens intensitet og udmåling af godtgørelse, kan der henvises til afsnit 5.1.1.1 ovenfor.

Supplerende hertil gøres det gældende, at en godtgørelse i størrelsesordenen ikke over kr. 15.000 er i overensstemmelse med praksis fra EMD, f.eks. *Panteleyenko mod Ukraine* [11901/02], hvor der blev udmålt EUR 3.000, idet det dog bemærkes, at indgrebet i den pågældende var væsentligt mere intensivt end i denne sag, jf. nærmere herom straks nedenfor.

Klagen i *Panteleyenko mod Ukraine* [11901/02] var bl.a. begrundet i en krænkelse af artikel 8, da der i forbindelse med klagerens civile retssag om ærekrænkelse mod hendes overordnede på den skole, hvor hun arbejdede som lærer, blev indhentet fortrolige oplysninger fra et psykiatrisk hospital om klagerens mentale tilstand og medicinske behandling, som var uden betydning for sagen. Disse oplysninger blev efterfølgende uden klagerens tilladelse videregivet af dommeren til parterne og andre personer, der var til stede i retssalen ved et offentligt retsmøde.

Det skal fremhæves, som anført under afsnit 5.1.1.1, at oplysningerne i denne sag alene blev videregivet til skadevolderens advokat, og at oplysningerne ikke blev videregivet til en større personkreds, herunder medierne, hvorfor forholdene i denne sag adskiller sig fra *Panteleyenko mod Ukraine* samt forholdene i den EMD-praksis, som sagsøgerne henviser til.

Godtgørelsen til Sagsøger 1 kan derfor ikke tilnærmelsesvis udgøre det påståede godtgørelsesbeløb på kr. 225.000.

Sagsøgerne har i forhold til godtgørelsens størrelse alene henvist til *P. og S. mod Polen* [57375/08], hvor der blev statueret krænkelse af både EMRK artikel 3 og 8, og hvor godtgørelsesbeløbene til et 14-årigt

voldtægtsoffer og hendes mor blev fastsat i samme størrelsesorden som de i denne sag påståede beløb, jf. påstand 1 og 2 (henholdsvis EUR 30.000 og EUR 15.000).

P. og S. mod Polen angik en 14-årig pige, som på baggrund af et seksuelt overgreb ønskede en abort, idet de nationale myndigheder dog på for skellige måder forsøgte at presse hende til at skifte mening, nægtede hende beskyttelse mod anti-abort demonstranter, offentliggjorde oplys ningerne om hendes sag og behandling på hospitalet med den virkning, at hun modtog beskeder og trusler fra fremmede, samt indledte en straffesag imod hende. Domstolen fandt, at den kumulative effekt af disse omstændigheder, sammenholdt med klagerens ekstreme sårbar hed som mindreårigt voldtægtsoffer og gravid, overskred mini mumstærsklen i EMRK artikel 3.

Som det fremgår, er sagen svært sammenlignelig med forholdene i denne sag, hvorfor påberåbelsen af *P. og S. mod Polen* – som ses at ud -gøre sagsøgernes væsentligste (og eneste) løftestang for de nedlagte på stande 1 og 2 - hverken kan føre til en højere godtgørelse, eller at forhold det anses for omfattet af EMRK artikel 3.

5.2.2.2.2 Særligt vedrørende Sagsøger 2

Det gøres gældende, at Sagsøger 2 ikke er påført en kræn kelse i medfør af EMRK artikel 8 som følge af det forhold, at Civilstyrel sen udleverede oplysninger om Sagsøger 2's fornavn og stil ling, som ikke er følsomme personoplysninger, og om hendes midlerti dige sygdomsmeddeling til skadevolderens advokat. Der kan i den forbindelse henvises til afsnit 5.1.1.2 ovenfor.

De udleverede oplysninger om Sagsøger 2, som alene blev sendt til skadevolderens advokat, udgør ikke et tilstrækkeligt intensivt indgreb til, at der kan statueres en konventionskrænkelser af artikel 8. Der kan i den forbindelse henvises til, at der skal foretages en helheds vurdering efter fast EMD-praksis.

Sagsøger 2 har haft adgang til effektive retsmidler, idet hun har klaget til Datatilsynet, som har truffet afgørelse, anmeldt Civilsty relsen til politiet, som har truffet afgørelse, og klaget til Folketingets Ombudsmand, som har svaret tilbage.

Det gøres subsidiært gældende, at hvis retten måtte finde, at der fore ligger en krænkelser af Danmarks internationale forpligtelser i forhold til Sagsøger 2, ville selve konstateringen af en sådan kræn

kelse udgøre en passende og tilstrækkelig compensation (” *just satisfaction* ”, jf. EMRK artikel 41).

Der kan i den forbindelse henvises til *L.L. mod Frankrig* [7508/02], som omhandlede en skilsmisssag, hvor en kvinde havde fremlagt lægelige oplysninger om hendes tidligere partner, og hvor EMD vurderede, at der var tale om en krænkelse af EMRK artikel 8. I forhold til spørgsmålet om udmåling fandt EMD, at den blotte konstatering af, at det var sket en krænkelse af EMRK artikel 8, var tilstrækkelig oprejsning. Der kan desuden henvises til *Amann mod Schweiz* [27798/95].

I det omfang retten måtte finde, at der er sket en krænkelse i medfør af EMRK artikel 8 i forhold til Sagsøger 2, gøres det gældende, at beløbet på ingen måde vil kunne udgøre det påståede godtgørelsesbeløb på kr. 112.500, og at det må fastsættes til et betydeligt lavere beløb end det, der udmåles til Sagsøger 1.

For så vidt angår påberåbelsen af *P. og S. mod Polen* [57375/08], som ikke er sammenlignelig med denne sag, henvises til afsnit 5.2.2.2.1 ovenfor.

6. DATABESKYTTELSESFORORDNINGENS ARTIKEL 82

Sagsøgerne henviser i replikken, side 4, til EU-Domstolens afgørelse i *Natsionalna agentsia za prihodite* (C-340/21) til støtte for, at ”*det definitivt [må] lægges til grund, at databeskyttelsesforordningens artikel 82 indeholder hjemmel til udbetaling af godtgørelse, herunder godtgørelse for påført frygt*”.

Sagsøgerne henviser særligt til afgørelsens præmis 86 (citeret i replikken, side 2), som efter sagsøgernes opfattelse skulle indeholde særskilt hjemmel til erstatning i tilfælde af ikke-økonomisk skade.

Civilstyrelsen gør gældende, at den omtalte præmis ikke behandler spørgsmålet om godtgørelse eller erstatning, men at den alene angår, hvad der ”*kan* ” forstås ved en ”*immateriel skade* ” som følge af en tilsidesættelse af GDPR.

Civilstyrelsen gør gældende, at sag C-340/21 ikke er relevant, da den grundlæggende angår en situation, hvor den, som personoplysningerne angår, alene havde en *abstrakt* begrundet frygt for misbrug på baggrund af et databrud.

Kredsen af modtagere af oplysninger er i denne sag, modsat C-340/21, klart afgrænset, og sagen rejser derfor ikke principielle problemstillinger vedrørende erstatning for ikke-økonomisk skade i abstrakt forstand. Sagsøgernes frygt i denne sag er således begrundet i skadevolderens

opnåede viden og eventuelle konkrete handlinger på baggrund af ska -
 devolderens besiddelse af oplysninger om sagsøgerne, imens de seks
 millioner borgeres frygt i C-340/21 var begrundet i en abstrakt uvished
 om, hvem der eventuelt måtte komme i besiddelse af en række oplys -
 ninger om dem.

6.1 Særligt vedrørende Sagsøger 1

Det har været forudsat, siden GDPR fik direkte virkning i dansk ret, at
 GDPR artikel 82 ikke ændrer på den mulighed, der efter dansk ret er til
 i visse tilfælde at udbetale godtgørelse for tort i medfør af erstatnings -
 ansvarslovens regler om godtgørelse for ikke-økonomisk skade, og det
 må antages, at denne mulighed også i den foreliggende sag, for så vidt
 angår Sagsøger 1, er dækkende for muligheden for erstatning for ikke-
 økonomisk skade begrundet i den skete integritetskrænkelse.
 Sagsøgerne har i processkrift 1, side 2, citeret dele af præmis 54 i *Öster*
reichische Post (C-300/21). Præmis 54 har i sin helhed følgende ordlyd:

*” I det foreliggende tilfælde bemærkes, at
 databeskyttelsesforordningen ikke indeholder bestemmelser, der har til
 formål at fastlægge reglerne om fastsættelse af den erstatning, som
 en registreret, jf. denne forordnings artikel 4, nr. 1), kan kræve i
 henhold til forordningens artikel 82, når en overtrædelse af denne
 forordning har forvoldt vedkommende skade. Når der ikke findes
 EU-retlige regler på området, tilkommer det følgelig hver enkelt medlems
 stat i sin retsorden at fastsætte reglerne for sager til sikring af beskyttelsen
 af borgernes rettigheder i henhold til artikel 82, og navnlig at fastsætte de
 kriterier, der giver mulighed for at bestemme omfanget af den erstatning,
 der skal betales i denne forbindelse, idet de nævnte principper om ækviva
 lens og effektivitet skal overholdes (jf. analogt dom af 13.7.2006, Manfredi
 m.fl., C-295/04 – C-298/04, EU:C:2006:461, præmis 92 og 98). ”*
 (min understregning).

Præmis 54 er således udtryk for, at udmålingen af erstatning og godtgø -
 relse i tilfælde af en eventuel forvoldt skade efter GDPR artikel 82 skal
 ske på baggrund af nationale regler. I denne sag, hvor
Sagsøger 1 har været udsat for en persondataretlig krænkelse, der
 berettiger
 hende til tort, må hjemlen til udbetaling følge af reglerne i erstatnings -
 ansvarsloven.

Spørgsmålet skal efter Civilstyrelsens opfattelse behandles efter erstat -
 ningsansvarslovens § 26, stk. 1, som udgør et tilstrækkeligt retsværn for
 persondataretlige krænkelse, jf. forarbejderne til ændring af tv-over -
 vågningsloven og persondataloven. Dette er tillige fastslået i retsprak -
 sis, jf. ”Databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven med

kommentarer” 1. udgave (2020), Kristian Korfits Nielsen og Anders Lotterup, side 1.223.

Civilstyrelsen skal gøre opmærksom på, at Retten i Glostrup ved dom af 11. maj 2021 (BS-19120/2019- GLO) fandt, at GDPR artikel 82 må for - tolkes således, at bestemmelsen også omfatter erstatning for ikke- øko - nomisk skade.

Østre Landsret traf afgørelse i ankesagen den 20. august 2025 (BS-27044/2020-OLR), hvor landsretten fandt, at en borger skulle have kr. 2.500 i erstatning for ikke-økonomisk skade som følge af et databrud, hvor en kommune fejlagtigt havde delt hendes helbredsoplysninger med en tredjepart.

Landsrettens dom er anket til Højesteret, og spørgsmålet ad GDPR arti - kel 82 er således (fortsat) aktuelt til prøvelse i den verserende sag for Højesteret.

Det bemærkes dog, at den verserende sag for Højesteret ikke er sam - menlignelig, da den ikke angår et tilfælde, hvor der (også) er grundlag for tilkendelse af tortgodtgørelse. I denne sag er det Civilstyrelsens op - fattelse, at erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1, er det bedst egnede -sam - t i sig selv et tilstrækkeligt - retsværn for den persondataretlige krænkelse, Sagsøger 1 har været udsat for, også idet hun ved dette regelsæt vil kunne opnå en højere erstatning. Der er ikke noget grundlag for at fastslå, at Sagsøger 1 er berettiget til godtgø - relse eller erstatning i medfør af flere regelsæt, ligesom der heller ikke findes retspraksis, som understøtter sagsøgernes synspunkt.

6.2 Særligt vedrørende Sagsøger 2

Som det fremgår under afsnit 5.1.1.1, er det for så vidt angår personop - lysningerne om Sagsøger 2, som Civilstyrelsen har fået kritik - for at videregive, alene oplysningen om sygemeldingen (“... *pt syge meldt grunden situationen*”, jf. bilag 11, side 3), som er en følsom perso - nopllysning, jf. GDPR artikel 9, stk. 1, idet der er tale om en helbredsop - lysning.

Det følger af Østre Landsrets præmisser i BS-27044/2020-OLR (side 57), at det påhviler sagsøgerne at godtgøre, at betingelserne for erstatning er opfyldt, herunder at der er sket en overtrædelse af forordningens be - stemmelser, at sagsøgerne hver især faktisk har lidt en skade, og at der er årsagsforbindelse mellem overtrædelsen og skaden, jf. senest EU-

Domstolens dom af 4. oktober 2024 i sag C-507/23 (Patērētāju tiesību aizsardzības centrs), præmis 24.

Det følger videre af Østre Landsrets præmisser i BS-27044/2020-OLR (side 57-58), at den blotte tilsidesættelse af bestemmelserne i forordningen ikke er tilstrækkelig til at give erstatning, jf. sag C-590/22 (PS (Adresse erronée)), præmis 33.

Sagsøger 2 har ikke ved udleveringen af personoplysningen om, at hun på daværende tidspunkt var sygemeldt, haft grundlag for at nære nogen frygt for, at tredjemand – skadevolderens advokat – skulle misbruge denne information, jf. omtalen i sag C-590/22, præmis 32. Da hun ikke har godtgjort at have lidt en ikke-økonomisk skade, er hun ikke berettiget til erstatning, jf. artikel 82.

Hvis retten måtte finde, at Sagsøger 2 er berettiget til erstatning, skal det fremhæves, som det også fremgår af præmisserne i BS-27044/2020-OLR (side 61), at det i EU-Domstolens dom af 4. oktober 2024 i sag C-507/23 (A mod Patērētāju tiesību aizsardzības centrs), præmis 36, er fastslået, at GDPR artikel 82, stk. 1, ikke er til hinder for, at en undskyldning kan udgøre den eneste form for erstatning, forudsat at en sådan form for erstatning er i overensstemmelse med ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet.

Civilstyrelsen har i denne sag beklaget over for sagsøgerne (bl.a. bilag 22, side 30 og 32), ligesom Civilstyrelsen har ændret sine interne retningslinjer for behandling af skadevolders (dennes repræsentants) anmodninger om dokumentation. Hvis retten måtte finde, at Sagsøger 2 er berettiget til erstatning, gøres det gældende, at hun som følge heraf allerede har opnået tilstrækkelig oprejsning.

Endelig bestrides det, at udmålingen af godtgørelse efter GDPR artikel 82 skal ske i overensstemmelse med praksis fra EMD. Henvisen til EU's Charter artikel 52, stk. 3, kan ikke føre til et andet resultat. Bestemmelsen indebærer alene, at de rettigheder, der er indeholdt i chartret, og som svarer til rettighederne i EMRK, skal fortolkes med samme betydning og omfang. GDPR artikel 82 fastlægger imidlertid en selvstændig EU-retlig erstatningsbestemmelse og er ikke en rettighed, der udspringer af chartret.

...

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Rettens begrundelse og resultat

Denne sag angår spørgsmålet om, hvorvidt Civilstyrelsens videregivelse af personfølsomme oplysninger til Sagsøger 1's gerningsmand udgør en krænkelse af retten til respekt for privatliv i medfør af artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, herunder om de pågældende indgreb kan anses for lovlige, nødvendige og proportionale.

Det bemærkes indledningsvist, at sagen alene omhandler videregivelsen af personoplysninger i forbindelse med Civilstyrelsens fremsættelse af regreskrav for godtgørelse for svie og smerte.

Det er ubestridt, at Civilstyrelsen udleverede almindelige og følsomme personoplysninger vedrørende Sagsøger 1 og hendes mor, Sagsøger 2, til skadevolderen, og at dette udgjorde et indgreb i retten til Sagsøger 1's privatliv i medfør af artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Videregivelsen skete som led i den retlige behandling af regreskravet i medfør af offererstatningslovens § 17 og derved under Civilstyrelsens varetagelse af sine lovbestemte opgaver. I de tilfælde, hvor skadevolderen fremsætter anmodning herom, kan Civilstyrelsen være forpligtet til at udlevere den underliggende dokumentation for regreskravet, hvis denne dokumentation er nødvendig for at opfylde beviskravet i en eventuel civil retssag.

På baggrund af sagens oplysninger har Civilstyrelsen haft et legitimt og lov hjemlet grundlag for at videregive de relevante personoplysninger, som var nødvendige for at opfylde Civilstyrelsens forpligtelse til at søge regres mod skadevolderen.

Henset til straffesagens karakter og grovhed, herunder at der er tale om seksuelle overgreb begået mod en mindreårige, er der efter retspraksis en lempeligere bevisvurdering vedrørende årsagssammenhængen i sådanne erstatnings sager. Der henvises til Højesterets dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2002, side 1496 og Vestre Landsrets dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2017, side 2307.

I betragtning af den intime og følsomme karakter af oplysningerne i sager om seksuelle overgreb skal enhver videregivelse af oplysninger uden den forurettedes samtykke behandles med særlig omhu. Dette kræver en særlig grundig behandling og gennemgang af nødvendighedskravet med afvejning af behovet for videregivelse af oplysningerne over for de berørtes ret til beskyttelse af fortroligheden af oplysningerne, således at omfanget af videregivelsen ikke går videre end, hvad der er egnet til og påkrævet for at opfylde målet om at løfte bevisbyrden i regressagen.

Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettigheds Domstol, at selv i sager med uundgåelig indgriben i artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, skal indgriben begrænses til det, som er strengt nødvendigt efter sagens karakter og omstændigheder, jf. L.L. mod Frankrig, sagsnr. 7508/02. -

Oplysningerne vedrørende Sagsøger 1

Det fremgår af sagen, at Civilstyrelsen i forbindelse med regreskravet udleve rede bilag med delvist ekstraherede oplysninger vedrørende Sagsøger 1, hvilket omfattede opstartsskema og afsluttende notat fra Børnehus Sjælland, breve, mails og udtalelser fra Sagsøger 1's psyko log, mails fra Kommune 1, børnefaglig undersøgelse, personundersøgelse fra Retspatologisk Afdeling, fraværsoversigter fra Sagsøger 1's skoler og oversigt over psykologsamtaler/konsultationer med Sagsøger 1. -

Civilstyrelsen har anerkendt, at dele af oplysningerne vedrørende Sagsøger 1, herunder navne og adresser på psykologer, navnet på Sagsøger 1's nye skole samt fornavn på hendes søster, ud gjorde en krænkelse af Sagsøger 1's ret til privatliv efter artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. -

Sagsøger 1 har ikke nærmere præciseret, hvilke konkrete oplysninger der i øvrigt udgjorde en krænkelse af hendes ret til privatliv. Uanset dette, må det efter en samlet og konkret vurdering lægges til grund, at de udleverede dokumenter i væsentligt omfang indeholdt oplysninger, som ikke var strengt nødvendige at videregive til skadevolderen. Dette skal ses i forhold til beviskravet ved regres, og de tungtvejende hensyn til Sagsøger 1's ret til hemmeligholdelse af fortrolige oplysninger, der udspringer af en straffesag om seksuelle overgreb. -

Det er rettens vurdering, at navnlig de nærmere beskrivelser af Sagsøger 1's psykiske forhold i de børnefaglige undersøgelser, ud færdiget på baggrund af Sagsøger 1's udtalelser afgivet under fortløbende psykologsamtaler, samt helbredsoplysningerne om hendes fysiske helbred på grund af deres intime karakter må anses for særdeles personfølsomme. Retten finder, at videregivelsen af disse oplysninger henset til sagens særlige omstændigheder udgør en krænkelse af Sagsøger 1's ret til privatliv, idet indgrebet hverken var proportionalt med det tilsigtede mål eller "nødvendigt i et demokratisk samfund til beskyttelse af andres rettigheder og friheder", jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 2. -

De fremlagte fraværsrapporter sammenholdt med antallet af konsultationer og de konkluderende opsummeringer fra psykologerne om Sagsøger 1's helbredsforhold må efter deres indhold umiddelbart anses for i tilstrækkelig grad at opfylde Civilstyrelsens lovbestemte krav om at dokumentere regreskravet og løfte bevisbyrden for det erstatningsretlige ansvarsgrundlag i en sag om godtgørelse på 80.000 kr. for svie og smerte. Der er i den forbindelse taget hensyn til, at straffedommene også vil indgå i regressagen. Det forhold, at Datatilsynet ikke har fundet grundlag for at fastslå, at der foreligger en overtrædelse af databeskyttelsesforordningen vedrørende de nævnte oplysninger, kan ikke føre til en ændret vurdering. -

Vurderingen af, om Sagsøger 1 skal tilkendes en godtgørelse for ikke-økonomisk skade som følge af krænkelsen af hendes ret til privat liv, må ske i lyset af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 41 og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis sammenholdt med principperne i erstatningsansvarslovens § 26. Ved stillingtagen hertil skal krænkelsens grovhed, handlingens beskaffenhed, og omstændighederne i øvrigt indtages og ses i lyset af det skærpede krav, der er til ”nødvendighedsvurderingen” i sager omhandlende seksuelle overgreb mod mindreårige. -

Det lægges på baggrund af sagens oplysninger til grund, at krænkelsen er af væsentlig betydning for Sagsøger 1, og at der efter de lægte oplysninger er sket en konstaterbar forværring af hendes psykiske forhold. I formildende retning er det inddraget, at videregivelsen alene skete til én person, og at Civilstyrelsens varetagelse af opgaven er lovbunden, således at Civilstyrelsen var forpligtet til at afgive visse nødvendige oplysninger til brug for regressagen. -

På den anførte baggrund finder retten, at Sagsøger 1 skal tilkendes godtgørelse for ikke-økonomisk skade efter princippet i erstatningsansvarslovens § 26. -

Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at godtgørelsen som udgangspunkt fastsættes inden for rammerne af Domstolens *mindstebeløb*, *referencebeløb* og *maksimumbeløb*, med referencebeløbet som udgangspunkt. Godtgørelsen justeres under hensyn til de konkrete omstændigheder, herunder krænkelsens karakter, omfang og varighed. Efter en samlet vurdering af disse forhold fastsættes godtgørelsen til 112.500 kr., svarende til referencebeløbet. -

Oplysningerne vedrørende Sagsøger 2

Det fremgår af sagen, at de videregivne delvist ekstraherede oplysninger indeholdt oplysninger om Sagsøger 2, herunder hendes fornavn, stilling og oplysning om hendes sygdomsmedling, samt oplysninger om, hvordan Sagsøger 2 -

og familien var påvirket af sagen, deres håndtering af situationen, og om familiens deltagelse i familiebehandling og individuelle samtaler. Det er ubestridt, at disse oplysninger ikke var strengt nødvendige at videregive til gerningsmanden. -

Under hensyn til oplysningernes karakter, sagens omstændigheder og det forhold, at oplysningerne blev udleveret til gerningsmanden, som bl.a. er dømt for trusler mod familien, finder retten, at indgrebet udgør en krænkelse af Sagsøger 2's ret til privatliv i medfør af artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. -

Henset til krænkelsens karakter og uanset sagens øvrige omstændigheder, herunder at gerningsmanden har polititilhold mod familien, finder retten, at krænkelsen ikke kan begrunde en økonomisk godtgørelse. Anerkendelsen af krænkelsen må i sig selv anses for at udgøre en tilstrækkelig og rimelig kompensation for det ikke-økonomiske tab, som Sagsøger 2 har lidt, jf. bl.a. sagen L.L. mod Frankrig (7508/02) og Amann mod Schweiz, (27798/95). -

Vedrørende påstand 3

Civilstyrelsen har taget bekræftende til genmæle over for Sagsøger 1's påstand om, at Civilstyrelsen skal anerkende, at Civilstyrelsen har krænket Sagsøger 1's ret til respekt for privatliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 ved den 18. februar 2021 at have sendt navne og adresser på Sagsøger 1's psykologer samt navnet på Sagsøger 1's nye skole, mor og søster til Person 1. Retten afsiger herefter dom efter parternes samstemmende påstand.

Sagsomkostninger

Efter sagens udfald skal Civilstyrelsen betale sagsomkostninger til Sagsøger 1 og Sagsøger 2 med 64.500 kr., hvoraf 4.500 kr. vedrører retsafgift, og 60.000 kr. vedrører udgifter til advokatbistand. Den del af sagsomkostningerne, der vedrører udgifter til advokatbistand, er inkl. moms, da Sagsøger 1 og Sagsøger 2 ikke er momsregistreret. Retten har ved fastsættelsen af sagsomkostningerne lagt vægt på en samlet vurdering af sagens omfang og karakter, herunder sagens kompleksitet og principielle karakter, og at hovedforhandlingen har haft en varighed af en retsdag. -

THI KENDES FOR RET:

Civilstyrelsen skal til Sagsøger 1 betale 112.500 kr. med procesrente fra den 30. oktober 2023.

Civilstyrelsen skal anerkende, at Civilstyrelsen har krænket Sagsøger 2's ret til respekt for privatliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 8.

Civilstyrelsen skal anerkende, at Civilstyrelsen har krænket Sagsøger 1's ret til respekt for privatliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 8 ved den 18. februar 2021 at have sendt navne og adresser på Sagsøger 1's psykologer samt navnet på Sagsøger 1's nye skole, mor og søster til Person 1.

Civilstyrelsen skal til Sagsøger 1 og Sagsøger 2 betale sagsomkostninger med 64.500 kr.

Beløbene skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne bliver forrentet efter rentelovens § 8 a.

Publiceret til portalen d. 12-01-2026 kl. 11:00

Modtagere: Advokat (H) (H) Mads Krøger Pramming, Sagsøgte Civilstyrelsen,
Advokat (H) Aleksander Lind, Sagsøger 1, Sagsøger 2, Advokat (H) Mads Krøger
Pramming